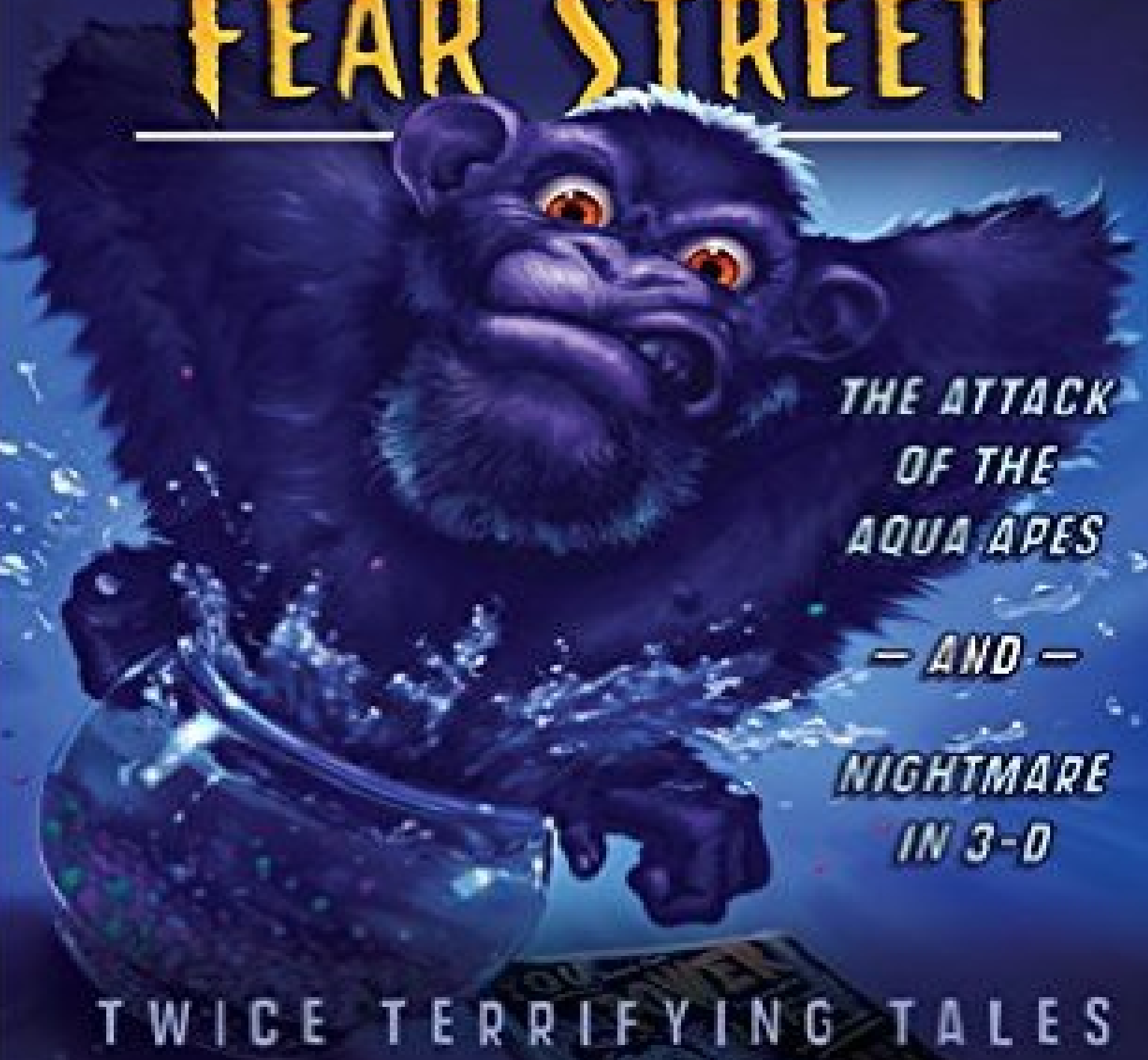

R.L. STINE'S

GHOSTS OF

FEAR STREET

*THE ATTACK
OF THE
AQUA APES*

— AND —

*NIGHTMARE
IN 3-D*

TWICE TERRIFYING TALES

Con Vượn Bơi Trong Bể Kính

R, L. Stine

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[Giới thiệu](#)

- [1.](#)
- [2.](#)
- [3.](#)
- [4.](#)
- [5.](#)
- [6.](#)
- [7.](#)
- [8.](#)
- [9.](#)
- [10.](#)
- [11.](#)
- [12.](#)
- [13.](#)
- [14.](#)
- [15.](#)
- [16.](#)
- [17.](#)
- [18.](#)
- [19.](#)
- [20.](#)
- [21.](#)
- [22.](#)
- [23.](#)
- [24.](#)
- [25.](#)
- [26.](#)

Giới thiệu

*Trên thế giới có những nơi mà ở đó mọi thứ đều có thể xảy ra. Phố Fear là một trong những nơi như thế. Và Scott Adams có thể kể cho bạn tại sao. Scott lấy nước ở hồ Fear để nuôi những **Con vượn bơi** của nó. Và nước đã làm cho một trong những **Con vượn bơi** thay đổi.*

... Nó cứ to, to, to lên và răng của nó thì cứ nhọn, nhọn, nhọn thêm...

1.

- Bạn có đủ quyền năng để tạo nên những điều kỳ lạ trong cuộc sống - Đó là lời quảng cáo in ở bìa sau của cuốn truyện cười.

- Nghe có vẻ được đấy chứ. - Scott Adams nói sau khi đọc kỹ phần quảng cáo.

Scott đang ngồi trên bậc cửa trước hiên nhà mình, nó đang đọc truyện cười với cậu bạn thân nhất, Glen Brody.

- Cậu xem thử cái này xem. - Scott đưa cho Glen xem phần quảng cáo có in hình một nhà bác học điên. Ông ta đang quan sát một cái bình nước lớn chứa đầy những sinh vật kỳ lạ, chúng được gọi là “những con vượn bơi trong bể kính”.

Glen cười to. Nó tháo kính ra lau và hỏi:

- Những con vượn bơi trong bể kính á? Chúng là cái gì vậy? Một loài khỉ biết bơi à?

Scott nhún vai:

- Tớ cũng chẳng biết. Tớ thì thấy chúng giống thần lùn hơn.

Glen hỏi:

- Được rồi, thế cậu định làm gì bây giờ?

Scott chỉ vào cái hộp pha lê thần bí trên tay nhà bác học điên:

- Họ đã tạo ra chúng. Tuyệt quá. Chúng được tạo ra từ những mẫu pha lê thần bí. Cậu có nhìn thấy không!

Glen nhướng mày lên:

- Thấy rồi, nhưng tạo ra những con khỉ biết bơi ấy à? Tớ thì tớ chẳng tin đâu.

Scott nói:

- Đây có bảo hành đấy. Cậu có thể lấy lại tiền nếu những mẫu pha lê đó không hoạt động. Trong này họ nói là sẽ tạo được những con vườn mà.

- Có thể. - Giọng Glen chẳng có gì là bị thuyết phục cả.

Scott hỏi:

- Cậu có muốn gửi tiền đi để mua chúng không?

- Không. - Glen trả lời.

- Gửi đi. Cậu có mất gì đâu.

- Mất 3 đô la 96 xu và cả cước phí nữa. - Glen trả lời.

Scott biết rằng thật khó mà thuyết phục được Glen bỏ tiền ra. Nhưng nhất định nó phải làm được điều đó. Các bạn biết đấy, hầu hết bọn trẻ ở trường đều kể rất nhiều chuyện, những câu chuyện rất kỳ quặc xảy ra với chúng. Ví dụ bị ma đuổi khi đi ngang qua nghĩa địa phố Fear này, hoặc là bị tấn công bởi một con vật nửa người nửa quỷ ở rừng Fear này...

Nhưng Scott thì lại chẳng có chuyện gì để kể cả. Không có một chuyện nào thuộc loại chuyện mà mới chỉ nghĩ đến bạn đã biết là nó kỳ quặc nhất trên đời rồi. Bởi vì mọi người đều biết rằng nếu sống gần phố Fear thì những chuyện rừng rợn nhất định sẽ xảy đến với bạn. Vấn đề là sớm hay muộn thôi.

Từ trước đến giờ Scott vẫn sống gần phố Fear thế mà nó vẫn chưa có chuyện gì rừng mình để kể cả.

Cho đến tận... bây giờ - nếu nó thuyết phục được Glen bỏ tiền ra mua hộp pha lê thần bí cùng với mình.

- Thật là một giá hời so với việc bạn có thể tạo ra được những điều kỳ lạ.

Scott bắt chước giọng nhà bác học điên nhắc lại lời quảng cáo. Nó ước gì mình trông giống như nhà bác học điên, chứ chẳng ai lại rừng mình sợ hãi trước một mái tóc sáng màu, cặp mắt xanh và một bộ mặt đầy tàn nhang cả.

Glen tuyên bố:

- Thôi quên chuyện đó đi. Thứ nhất là tớ chưa nhìn thấy khỉ bơi bao giờ cả, ngay cả trong vườn thú cũng không thấy. Thứ hai là không thể tạo ra một vật sống từ một mẫu pha lê cả. Chẳng lẽ chưa ai nói với cậu là phải cần một con khỉ bố và một con khỉ mẹ thì mới tạo ra được một con khỉ con à?

Scott phản đối:

- Chúng không phải là khỉ. Chúng là...

Scott cố tìm từ giải thích:

- Chúng là... là một cái gì đó khác cơ.

Glen chỉ vào mấy từ trên bìa sách:

- Thì là những con vườn, những con vườn bơi chứ còn gì nữa.

- Tớ sẽ mua chúng.

Scott khẳng khẳng và giật lấy cuốn truyện cười từ tay Glen.

Glen trả lời:

- Thì cậu cứ đi mà mua chúng.

Nó hất ngược mái tóc quăn màu nâu đang xoa trước trán ra đằng sau.

Scott nói:

- Tớ sẽ mua ngay sau khi cậu cho tớ vay tiền.

- Tớ không trả tiền cho những con khỉ nước vớ vẩn ấy. Chỉ có cậu là muốn có chúng thôi.

Scott nói:

- Tớ không bảo là cậu phải trả cho chúng. Chỉ là cược phí thôi. Và tớ cũng chẳng thèm nói đến cái chuyện ngày hôm qua, cậu đã ăn hết nửa cái bánh kem của tớ, có nhớ không? Cái bánh kem mút hôm qua tổ chức kỷ niệm ngày nghỉ hè cuối cùng ấy.

- Được thôi! Tớ sẽ trả lại cho cậu.

Glen nói và cho tay vào móc hòng, nó khạc nhổ bừa bãi.

- Ối! Cậu thật bẩn thỉu.

Scott giạt ra xa khỏi Glen nhanh như chớp. Lần trước Glen đã giở cái trò này ra một lần rồi. Nó rầu rĩ nói:

- Thôi quên chuyện ấy đi.

Glen nhăn nhó:

- Thôi được rồi! Tớ sẽ trả một nửa tiền.

Glen thò tay vào túi và rút tiền ra. Nó đếm 3 đô la và giúi vào tay Scott.

- Đấy! Đi đi! Đi mà mua những con khỉ bơi của cậu. Nhưng tớ báo trước nếu những mẩu pha lê kia chẳng tạo nên cái gì cả thì tớ chẳng trông đợi cái công ty ngốc nghếch kia hoàn lại tiền cho tớ đâu mà tớ sẽ đòi cậu đấy.

Scott đồng ý:

- Tất nhiên là được. Nhưng nếu nó tạo ra cái gì thì sao?

Glen vận người:

- Thì tớ sẽ là chú của khỉ chứ sao.

- Ha! Ha! Ha! Rồi cậu sẽ thấy.

Scott phá lên cười không phải vì câu nói đùa nhạt tẻ của Glen mà là vì... Chỉ vài tuần nữa thôi, mình sẽ có một câu chuyện thật tuyệt vời để kể ở trường. - Scott nghĩ. - Thậm chí lại còn là một câu chuyện ly kỳ nữa chứ. Tuy nhiên Scott chưa lường được hết câu chuyện ấy rùng rợn đến mức nào.

2.

- Không! - Scott hét to. - Không!

Scott không thể tin được vào những chuyện rủi ro này. Đây là ngày đầu tiên trong ba tuần nay nó không ở nhà để đợi bác đưa thư. Thế mà cái gói nó gửi mua lại đến đúng vào hôm nay.

Đây vẫn chưa phải là chuyện xấu nhất. Mà chuyện tồi tệ hơn cả là bác đưa thư lại đưa cái gói ấy cho chị gái của nó, Kelly.

Kelly luôn nghĩ rằng mình đẹp nhất trên đời. Nó thường nhắc nhở Scott là năm nay nó đã mười ba tuổi rồi. Hầu như đã lớn rồi chứ không trẻ con như Scott, mặc dù Scott chỉ ít hơn nó có một tuổi.

Scott và Glen đuổi Kelly quanh cái bàn trong bếp.

- Chúng ta có thể giải quyết chuyện này một cách nhẹ nhàng việc gì phải ồn ào thế.

Scott vừa nói vừa tiến lại gần Kelly.

Nó xòe tay ra:

- Nào chị đưa nó cho em đi.

Nhưng nó cũng biết là Kelly sẽ không đưa. Kelly chẳng bao giờ dễ dãi thế cả.

Nó gào lên:

- Làm sao mà em biết được cái gói này là của em hả?

Scott tiến lại gần hơn.

- Vì có tên em ở trên đó.

Vừa nói nó vừa chộp lấy cái gói.

- Buông ra!

Kelly hét tướng lên và đập vào tay nó.

Scott tảng lờ đi. Nó không thể đợi được nữa. Đã đến lúc phải mở cái gói rồi. Glen xòe tay ra.

- Cái gì đấy?

Scott hỏi và nhìn chăm chăm vào tay Glen.

Glen trả lời:

- Cậu phải trả lại cho tớ 3 đô la ngay bây giờ. Tớ đã bảo đây chỉ là trò bịp bợm rồi mà.

Scott không muốn thừa nhận điều đó. Nhưng Glen đã đúng. Cái hộp không giống như quảng cáo.

Chẳng có bức tranh chụp nhà bác học điên. Chưa thấy pha lê đâu cả. Chỉ có bức ảnh chụp mấy con vật ngớ ngẩn với những cái râu ve vẩy trên đầu và những cái nơ màu xanh, màu hồng buộc quanh cổ. Chúng bơi vòng quanh hộp, cười toe toét.

- Có khi họ gửi nhầm hộp cũng nên.

Scott nói, tay quay quay cái hộp.

Kelly giật lấy cái hộp và đọc.

- Ái chà chà! Quyền năng để tạo ra những điều kỳ lạ trong cuộc sống cơ đấy.

Scott đòi:

- Trả lại em đây.

Nhưng Kelly chỉ cười.

- Cả hai đứa đều điên rồi. Có chuyện gì vậy? Chúng mày không tìm được một đứa bạn thực sự nào nên phải mua mấy thứ quái quỷ này hả?

Rồi nó quăng toạch cái hộp lên mặt bàn và đi ra khỏi bếp.

Glen hỏi, tay vỗ vỗ vào cái hộp.

- Nào bây giờ chúng mình tiếp tục chứ hay làm cái gì đây?

- Ừ tiếp tục đi.

Scott trả lời và ngồi lên bàn. Nó thấy Glen lôi ra một cái bình tròn, nhỏ. Lại thất vọng nữa. Cái bình này chẳng lớn như cái nhà bác học điên cầm trong hình quảng cáo. Nó thậm chí còn quá nhỏ để đựng một con cá vàng. Còn nữa, nó chỉ được làm bằng nhựa.

Điều thú vị duy nhất là trên nắp bình có một cái đèn có thể bật lên bật xuống được. Còn cái đáy của bình thì nhấp nhô như bề mặt mặt trăng với một cái phễu lớn ở giữa.

Tiếp đó Glen nhấc ra một gói thức ăn, rồi một gói pha lê. Trông nó nhỏ hơn gói đường một lần uống.

Hoàn toàn thất vọng - Scott tự nhủ. Nó hỏi:

- Những con vượn đó sẽ lớn đến đâu?

Glen lật nhanh tờ hướng dẫn:

- Họ nói những con vượn khỏe mạnh khi trưởng thành sẽ cao khoảng nửa inch (1 inch = 2,54 cm).

Scott rên rỉ:

- Nửa inch thôi á? Thế mà trong hình quảng cáo chúng to như những con quỷ ấy.

Glen vẫn tiếp tục:

- Trong hướng dẫn nói là cần nước cất. Cậu có không?

Scott trả lời:

- Không. Tớ sẽ không tiêu thêm một xu nào nữa đâu.

Glen nhắc:

- Thế cậu không định tạo những con vượn bơi nữa à? Trong này nói rằng nhất định phải có nước cất thật sạch.

Scott hăng hái nói:

- Nay tớ có ý hay lắm. Chúng ta hãy xuống rừng Fear và múc ít nước ở hồ.

Glen kêu ầm lên:

- Cậu điên à? Cậu không nghe kể về những chuyện rừng rợn ở hồ Fear à? Tớ biết có một cậu đã uống nước ở hồ Fear và sau đó cậu ta phải vào bệnh viện rửa ruột đấy. Ai mà biết được chúng ta sẽ thế nào nếu dùng nước ở đó.

- Đúng vậy. Chẳng ai biết trước được nếu không thử.

Scott cười, nụ cười thật giống nhà bác học điên.

3.

Lúc Scott đi ra khỏi bãi đỗ xe, tim nó bắt đầu đập nhanh hơn. Chỉ một bước nữa thôi là nó sẽ bước qua ranh giới an toàn, bước vào vùng đất nguy hiểm ở phố Fear.

Nhiều hôm ngay giữa trưa mà phố Fear rất im ắng và lạnh lẽo. Những cây cổ thụ khổng lồ đứng yên lặng hai bên đường. Những ánh nắng mặt trời yếu ớt cố xuyên qua những tán lá rậm rạp chiếu lên nền đất nâu vàng. Còn giờ đây bóng tối như nuốt trửng người ra vào.

Lần này mình đi vào phố Fear - Scott nghĩ - và mình biết rằng tất cả những chuyện rừng rợn mình nghe kể đều đúng - Cuộc phiêu lưu sắp sửa bắt đầu rồi - Scott bảo với Glen thế. Nó hít một hơi thật sâu và bước vào rừng Fear. Ở đây còn đáng sợ hơn khi đi trên phố Fear. Rừng rợn hơn nhiều.

Cây cối trong rừng mọc rất dày như quấn vào nhau, những tay quần đen sì thò ra, thò ra như

sẵn sàng chớp lấy người ta bất cứ lúc nào.

Glen thở phì phò.

Scott hỏi:

- Này cậu đi tiếp được chứ, hay là về?

Glen trả lời:

- Sao mà hỏi ngược thế?

- Ngược là ngược thế nào? Cậu chỉ là một tay chíp hội nhát gan thôi. - Scott trêu bạn. Nó vỗ vỗ hai tay vào nhau và gầm gừ với Glen “Gừ... Gừ... Gừ...”

Glen cãi lại:

- Tớ mà nhát gan à?

- Không nhát thì đi tiếp.

Glen bước hẳn vào rừng:

- Đi thì đi, sợ gì. Thế cậu đã hài lòng chưa?

- Đường này cơ mà.

Scott chỉ vào con đường trước mặt dẫn thẳng tới hồ Fear.

Nó nói tiếp:

- Chúng ta đi nhanh lên thôi.

Khi hai đứa đi, rừng càng lúc càng tối. Scott nhận thấy khu rừng rất yên ắng. Nó không nghe thấy một tiếng chim kêu, một tiếng côn trùng hay bất cứ một âm thanh nào biểu hiện sự sống. Thật đáng sợ. Hoàn toàn đáng sợ.

Scott dán mắt nhìn đường. Nó cần phải chắc chắn là đang đi đúng đường. Bị lạc trong rừng Fear thì thật kinh khủng.

Glen hỏi:

- Cậu đi nhanh lên tí nữa được không?

Nó đi sát Scott đến nỗi giẫm cả vào gót giày đế mềm của Scott.

Scott co chân lên, làu bàu:

- Khéo rồi cậu lại xéo lên cả đầu tớ ấy.

Nó chỉ tay ra trước nói thêm:

- Cái hồ kia rồi, từ từ để nghỉ đã.

Glen lẩm bẩm khi hai đứa đến bên bờ hồ:

- Tớ phải nói đây là một sai lầm lớn.

Scott bảo:

- Thôi đưa cái bình đây cho tớ.

Glen lôi cái bình nhựa ra khỏi ba lô và giúi vào tay Scott.

Scott tháo cái nắp đưa cho Glen. Rồi nó bước đến sát bờ hồ và vục cái bình xuống làn nước lạnh như đá.

Nước rất lạnh. Tuy nhiên Scott chẳng thấy có gì kỳ lạ về nước ở hồ Fear cả. Nó không bắn thối, hôi thối hay có bất cứ một mùi gì cả. Thực tế nó rất sạch và trong thâm tâm Scott cảm thấy có một chút thất vọng.

Scott giơ cái bình lên trước mặt và hướng dẫn Glen:

- Được rồi, giờ thì cậu đổ những mẫu pha lê vào đây.

Glen phàn nàn:

- Sao chúng mình lại không làm việc này ở nhà cậu? Trời sắp tối rồi đấy.

Scott chỉ ậm ừ.

Glen đành vòng tay ra sau ba lô lấy gói pha lê. Nó cẩn thận xé cạnh gói để mở ra.

Scott hỏi:

- Trông chúng thế nào?

- Giống như những hạt đường ấy.

Glen trả lời và giở sát gói giấy vào mũi Scott để nó nhìn cho rõ.

- Cậu đổ vào đi.

Scott nói và cầm chắc cái bình.

Glen nói:

- Chả được gì đâu mà.

Nó miễn cưỡng lắc lắc gói pha lê và đổ vào bình. Lúc hạt pha lê đầu tiên rơi vào bình nước, Scott cảm thấy mười đầu ngón tay đau nhói lên.

Rồi cảm giác ấy mạnh dần lên như điện giật. Nó truyền lên cánh tay rồi cả người.

Scott bắt đầu bị giật. Mới đầu thì nhẹ. Sau thì tê hết cả người.

Nó cố gắng quăng cái bình đi nhưng dường như tay nó bị dính chặt vào đó không bao giờ ra được.

Cái bình bắt đầu kêu lách cách khi dòng điện chạy qua. Scott nhìn thấy những tia chớp bắn lên từ bình nước. Nước bắt đầu sủi bọt và trào đầy lên.

Tim Scott đập nhanh và mạnh không thể tưởng được, nó hoảng sợ thật sự.

Nó mở miệng ra để hét to.

Hét lên để Glen biết mà giúp nó.

Nhưng nó không thốt ra được một lời nào.

4.

- Glen! - Cuối cùng thì Scott cũng kêu được. - Giúp tớ với!

Nhưng đúng lúc Scott kêu lên được thì nó cũng không thấy giật nữa.

Chân tay nó vẫn nguyên chỗ cũ.

Nước trong bình vẫn yên lặng.

Glen hỏi:

- Sao thế? Có chuyện gì à?

Scott cố gắng giải thích:

- Tớ cũng không chắc nữa. Khi cậu đổ pha lê vào bình thì cả người tớ như bị điện giật. Đây là cảm giác kinh khủng nhất mà tớ từng trải qua.

Glen kêu lên:

- Thôi dậy nắp bình lại và đi khỏi đây thôi.

Glen dậy nắp bình lại. Rồi nó quay người đi như chạy ra khỏi rừng về phía đường phố.

- Đợi tớ với. - Scott hét tướng lên và chạy theo bạn.

Hai đứa đi một mạch về nhà Scott và lên phòng nó.

Scott cẩn thận đặt cái bình lên giữa bàn học.

Rồi cả hai đứa ngồi xuống giường, Scott thở hổn hển.

Cuối cùng khi đã lấy lại nhịp thở bình thường, Scott cúi xuống nhìn vào bình nước. Nó kêu to:

- Ái chà chà! Chúng nó sống đây này. Thế là có kết quả rồi. Chúng ta đã tạo ra được những con vượn bơi rồi.

Scott chăm chú nhìn những con vượn bơi bé như những hạt bụi trắng li ti - Không lớn hơn những hạt bụi khi tia nắng mặt trời chiếu xuống. Nhưng chúng đang sống.

Đầu tiên chúng chỉ nổi lên trên mặt nước, nhưng khi Scott nheo mắt lại nhìn cho rõ thì thấy chúng đang chuyển động, mỗi con một hướng.

Những con vượn bơi tí hon này trông chẳng giống với hình quảng cáo, thậm chí còn chẳng giống cả ảnh in ngoài bìa hộp. Nhưng dù sao chúng sống là được rồi. Có thể chúng sẽ lớn lên thành một cái gì đó thú vị.

Glen phàn nàn:

- Tớ chẳng nhìn thấy gì cả.

Nó đang ngồi ở giữa giường của Scott.

Scott bảo bạn:

- Cậu phải đến gần nữa cơ. Chúng còn bé lắm.

Glen chẳng thèm động đậy.

Scott nói tiếp:

- Cậu sẽ không bị giật đâu. Tớ cầm bình suốt từ hồ về đây có làm sao đâu.

Glen đứng dậy đi đến chỗ chiếc bình. Nó khăng khăng:

- Tớ vẫn chẳng nhìn thấy gì cả. Cái kính phóng đại của cậu đâu rồi.

Scott lấy cái kính ra khỏi ngăn kéo trên cùng và đưa cho Glen.

- Trông hay đấy chứ, hả?

Scott hỏi khi Glen chăm chú nhìn những con vượn bơi tí hon.

Glen đồng ý:

- Đúng. Chúng khá thú vị đấy. Nhưng tại...!

Glen vụt im bặt khi nó nhìn thấy những cái bong bóng sủi lên từ đáy bình.

Scott hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

Nó chớp lấy cái kính từ tay Glen và quan sát kỹ đáy bình. Những cái bong bóng đó được sủi ra từ một mẫu pha lê. Không, chính xác hơn là một miếng pha lê đen lớn.

Glen hỏi:

- Nó ở đâu ra thế nhỉ? Tớ không nhìn thấy nó khi đổ gói pha lê vào bình.

Scott trả lời:

- Tớ không biết.

Miếng pha lê đen vẫn tiếp tục sủi.

Scott và Glen nhìn nó một lúc lâu, chúng chờ đợi. Chờ một cái gì khác nữa sẽ xảy đến.

Nhưng chẳng có chuyện gì xảy ra cả.

Miếng pha lê đen vẫn sủi bọt.

Tối hôm đó, miếng pha lê đen vẫn tiếp tục sủi, cả đến tận khi Scott ngủ vẫn sủi. Nó bật đèn cạnh bàn để có thể luôn quan sát được cái bình nếu nó buồn ngủ quá.

Nhưng những con vượn bơi vẫn quá nhỏ để nhìn thấy từ giường của Scott. Nó thậm chí còn không nhìn thấy cả miếng pha lê đen trong khoảng cách xa như vậy. Tuy nhiên nó vẫn nhìn thấy những cái bong bóng. Scott bắt đầu đếm xem được bao nhiêu cái bong bóng khi chúng trôi lên mặt nước.

Bong bóng sủi lên ngày càng nhiều. Mắt Scott mờ đi khi nhìn vào chúng.

Rồi chợt ánh sáng trên cái bình tắt ngấm. Không biết bóng điện làm sao lại tắt? Mai nó sẽ kiểm tra lại.

Scott kéo chăn trùm quá cằm. Khi nó cuộn tròn người chuẩn bị ngủ thì đèn lại sáng lên. Và lần này thì sáng hơn trước.

Scott quay người lại. Có lẽ mình nên dậy tắt đèn đi - Nó nghĩ thầm. Nhưng trước khi nó kịp tung chăn ra thì đèn lại tự động tắt đi.

Rồi lại sáng.

Lại tắt.

Đèn cứ sáng lên, tắt đi cho đến khi Scott chịu trèo ra khỏi giường. Lúc chân nó chạm sàn nhà ánh sáng trên cái bình lóe lên.

Nó chậm chậm đi về phía cái bàn. Rất thận trọng. Khi đến gần cái bàn nó nhận thấy miếng pha lê đen ở đáy bình vẫn sủi bọt liên tục. Nước lúc này đầy bọt và bong bóng. Nước trong bình chuyển từ trong sang đục. Rồi đen sì.

Scott tiến thêm một bước nữa để tắt đèn.

Nhưng trước khi tay nó chạm vào công tắc, Scott rút tay lại. Nếu nó bị giật thì sao?

Đèn lại nhấp nháy sáng và tắt lần nữa. Scott vẫn đứng bên cạnh cái bình. Nó đợi. Nhưng lần này điện không sáng lên nữa.

Scott đứng lặng trong bóng tối hoàn toàn. Nó thích để điện sáng hơn. Nhất là bây giờ.

Nó lần dọc theo bờ tường đến chỗ công tắc đèn trần. Ánh sáng chói lòa khắp phòng - lóe nhanh như chớp. Và rồi một tiếng nổ thật to, dội khắp phòng - to như tiếng sấm.

Scott quay đầu lại nhìn về phía cái bình. Nó có thể nghe rõ cả tiếng nước sôi trong bình.

Một tia chớp xoẹt ra từ bình nước.

Cái nắp bắt đầu rung mạnh. Và trước khi Scott kịp phản ứng, cái nắp bật tung ra khỏi bình, bắn lên trần nhà, kêu đánh cách một cái.

5.

Nó đâu rồi? Nó đâu rồi nhỉ? Scott quờ tay khắp phòng tìm công tắc một cái đèn khác. Glen đã đúng - Nó nghĩ. Đúng là một sai lầm lớn khi dùng nước ở hồ Fear.

Cuối cùng tay Scott cũng chạm đến cái công tắc. Nó bật điện lên.

Nó nhìn lướt khắp phòng. Cái nắp bình nằm lăn lóc trên sàn. Từ chỗ nó đứng mọi thứ vẫn bình thường. Nước trong bình lại bình thường và trong như cũ. Không có cái gì xê dịch khỏi chỗ cả.

Scott đi đến nhặt cái nắp lên. Phải có cách giải thích hợp lý cho chuyện này mới được.

Có lẽ ắc quy có vấn đề - Scott nghĩ - Nó tò mò nhấc nắp lên kiểm tra. Đúng thế ắc quy đang rỉ ra một thứ dầu lỏng lỏng.

Scott tiến gần đến bàn hơn để kiểm tra những con vượn bơi tí hon của nó. Chúng có vẻ vẫn sống và khỏe mạnh. Chỉ có điều là chúng co cụm lại ở một góc bình như thể đang tìm chỗ ẩn náu ấy.

Còn miếng pha lê đen đã sủi bọt cả ngày thì biến mất.

Scott chăm chú nhìn vào bình nước cố tìm kiếm nó.

Nó ngồi hàng giờ để đợi miếng pha lê xuất hiện lại. Nhưng chuyện đó không bao giờ xảy ra. Và rồi cuối cùng Scott tắt đèn đi ngủ.

- Scott! Dậy đi! - Mẹ kéo chăn gọi nó!

Scott co lại và quấn chăn quanh người chặt hơn. Nó không dậy. Bây giờ thì chưa được. Nó cảm giác như mình chỉ vừa mới chợp mắt.

Mẹ lại gọi tiếp:

- Dậy mau, Scott! Nếu không con sẽ muộn học đấy.

Nó làu bàu:

- Con dậy đây. Con đang dậy đây còn gì.

Mẹ mắng:

- Mắt con thậm chí còn chưa thềm mở ra nữa mà bảo là dậy à.

Scott đuổi người ra và mở mắt. Nó dần dần:

- Thế mẹ đã vui chưa?

Mẹ trả lời:

- Chưa. Mẹ muốn nhìn thấy con dậy.

Scott cố gắng ngồi dậy.

Điều đó có lẽ đã làm mẹ hài lòng.

Mẹ đi ra khỏi phòng, nói với lại:

- Tốt. Bây giờ thì nhanh lên, mặc quần áo vào. Có lẽ con còn kịp ăn một chút gì đó trước khi đi học đấy.

Scott lại nằm ục xuống giường và nhắm mắt lại.

- Mẹ bảo dậy đi, nhóc con ngốc nghếch.

Kelly nói khi đi ngang qua phòng Scott đang mở cửa. Nó gào to hơn:

- Mẹ ơi! Thằng nhóc vẫn ngủ đây này.

- Không phải đâu ạ.

Scott cũng hét lại và nhảy ra khỏi giường. Nó hấp tấp chạy lại kiểm tra những con vượn bơi.

Chúng vẫn còn bé tí. Nhưng trông chúng không còn giống như những hạt bụi trắng li ti nữa. Trông chúng đã có vẻ to hơn một chút.

Chúng đang lớn đấy. Tuyệt thật! Scott lôi cái áo may ô ra khỏi tủ quần áo. Khi mặc được nửa chừng thì nó nghe thấy tiếng con gì đó đang cắn, nhai. Cái gì vậy nhỉ? Nó kéo nốt cái áo xuống.

Có khi đó là tiếng mấy cành cây cọ vào tường nhà cũng nên. - Scott tự nhủ. Nó thò đầu ra cửa sổ cạnh bàn học. Cái cây bên ngoài vẫn lặng im.

Nhưng Scott vẫn nghe thấy tiếng động.

Nó lắng tai nghe kỹ - và nhận ra tiếng động không phải từ bên ngoài.

Tiếng đó phát ra từ trong phòng.

Ngay cạnh nó.

Scott nhảy vọt ra xa khỏi bàn. Rồi nó nhìn chăm chăm vào cái bình. Nó không thể tin được vào mắt mình nữa.

Một con vượn bơi đang tì vào cạnh bình và gặm cái cạnh bình bằng nhựa. Con vượn bơi này rất to, to hơn tất cả những con vượn bơi khác gộp lại. Scott đoán nó phải to

bằng cỡ con nòng nọc.

Scott chụp lấy cái kính phóng đại và quan sát con vượn bơi này. Nhìn gần nó còn đẹp hơn cả những con trong hình quảng cáo. Và trông nó còn giống khỉ nữa. Lông nó màu nâu phủ toàn thân. Thậm chí nó còn có chân và tay nữa.

Nó đang đứng ở đáy bình nhìn lại Scott. Không còn nghi ngờ gì nữa, đây là thứ thú vị nhất mà Scott đã từng nhìn thấy.

- Scott! Nhanh lên!

Scott nhận ra giọng mẹ như sắp cáu đến nơi.

Scott nói với con vật cứng mới của nó:

- Tao phải đi bây giờ đây. Nhưng tao sẽ gặp mày sau nhé. Được chứ, cậu bé?

Lúc Scott nói thì những điều ngạc nhiên nhất đã xảy ra.

Mình tưởng tượng ra thế. - Scott nghĩ. Chứ chuyện đó không thể xảy ra được.

Scott giụi mắt nhìn lại.

Không! Nó không thể tin được.

Con vượn bơi đó đang vẫy tay nói với nó.

- Tớ nói thật với cậu đấy, nó đã vẫy tay với tớ.

Scott nhắc lại lần thứ mười nghìn khi nó và Glen dừng xe đạp của chúng ở gara nhà Scott sau giờ học. Nó nói thêm:

- Trông nó giống hệt một con khỉ.

Glen cười:

- Thôi được rồi. Cái bình phát nổ tối hôm qua và bây giờ chúng ta có một con khỉ bơi khổng lồ biết vẫy tay - ý cậu là thế chứ gì?

Scott phản đối:

- Tớ không bảo là nó khổng lồ.

Nó xuống khỏi xe đạp và đẩy chân chống xuống.

Glen trả lời:

- Cậu đã nói thế. Ở nhà tập thể cậu chẳng bảo với Randy và Zack nó là một con vượn bơi khổng lồ là gì.

- Ừ, đúng thế! - Scott đồng ý khi nó đi trước mở cửa vào nhà. - Nó khổng lồ là so với những con vượn bơi khác đấy chứ.

Lúc hai đứa đến phòng Scott, Glen đẩy Scott sang một bên chạy đến bên cái bình trước.

- Oa! - Nó thở hổn hển.

Scott nói với vẻ tự mãn:

- Tớ đã bảo với cậu là nó to lắm rồi mà.

- To á? Trông nó như một con King Kong ấy.

Scott cười to. Nó biết Glen đã phóng đại nhưng nó biết cuối cùng Glen đã phải tin. Scott hỏi:

- Thế nó có vấy cậu không?

- Có, - Glen vừa trả lời vừa nhắc cái bình lên. - nó vấy như điên ấy.

Scott đòi:

- Đưa tớ xem nào.

- Đợi chút đã. - Glen thì thầm. Nó kê cái bình vào tai. - Đây! Cậu sẽ không tin được đâu.

Scott tò mò hỏi:

- Cái gì vậy?

- Tớ nghĩ là nó đang hát cho tớ nghe.

Scott trả lời:

- Cậu đúng là thằng ngố.

- Còn lâu. Cậu ngố thì có. - Glen trả lời khi nó đặt cái bình xuống bàn. - Chẳng có con khỉ khổng lồ nào ở đây cả.

Scott nhìn chăm chăm vào cái bình. Đúng thật. Con vượn bơi đã vấy nó chẳng thấy đâu cả. Nó ở đâu được nhỉ? Scott tự hỏi. Mình biết nó đã ở đây. Mình biết cái mình đã nhìn thấy.

- Tớ đã nói với cậu rồi, Glen. Sáng nay tớ còn thấy nó ở đây mà.

Glen lầm bầm.

- Được rồi. Được rồi. Thế được chưa?

Scott biết chắc là Glen chẳng tin mình. Glen vẫn chăm chú nhìn một con vượn tí hon.

Nó bảo Scott:

- Nhìn con này này. Trông nó khá đấy chứ.

- Ừ! - Scott liếc nhanh qua vai Glen miễn cưỡng trả lời. - Trông cũng được.

Glen nói:

- Nhìn này. Nó có những cánh tay rất bé nữa nhé.

- Ừ, cùng một giuộc cả.

Glen bảo:

- Nay cậu vui lên chứ. Thế này tốt hơn tớ nghĩ nhiều lắm. Ít nhất thì đây cũng không phải là một sự lừa gạt hoàn toàn.

- Nhưng cái con tớ nhìn thấy sáng nay mới thật là tuyệt.

- Con này cũng thế. Chỉ trừ chuyện nó giống cá hơn là khỉ thôi. - Glen chỉ vào bình.

Rồi nó nói tiếp:

- Nhìn cách nó bơi kìa. Cậu có thấy không?

Scott gật đầu.

Glen vẫn thao thao:

- Nó hầu như trôi lên khỏi mặt nước nhé. Giờ thì nhìn kìa, nó chạm mặt nước rồi, nó chuẩn bị quay đầu và bơi lại dưới đáy, ngay cạnh chỗ cái phễu ấy. Và rồi khi chạm đến đáy, nó quay lại và bơi ngược lên trên. Cứ như là nó muốn bơi thật nhiều vòng ấy nhỉ.

Scott đùa:

- Có lẽ nó đang luyện tập cho Olympic những con vượn bơi đấy.

Scott nhìn con vượn bơi tí hon đang bơi quay lại mặt nước như cách Glen vừa nói. Nhưng nó vẫn không ngừng bắn khoản tự hỏi chuyện gì đã xảy ra với con vượn bơi to mà nó đã nhìn thấy sáng nay.

Scott chẳng phải bắn khoản lâu. Bởi vì khi con vượn bơi chạm đến đáy bình, Scott nhìn thấy một bàn tay lông lá thò ra từ bên trong cái phễu và chớp lấy nó.

Bàn tay ấy bóp chặt con vượn bơi tí hon.

Và rụt ngay lại.

6.

Scott hào hứng hỏi:

- Cậu có nhìn thấy không? Cậu ta đấy!

- Cậu ta nào? - Glen hỏi, nhìn chằm chằm vào mặt Scott như thể bạn nó đang điên hay bị một bệnh gì đó tương tự như vậy. - Cậu định bảo là nó chứ gì!

Scott đứng thẳng người lên trả lời:

- Không! Tớ bảo là cậu ta kia. Tớ đã bảo với cậu là chúng ta có con vượn bơi thật to biết vẫy tay rồi mà.

Glen trả lời:

- Ừ. Nhưng nó không bơi và tớ nghĩ là nó không cố gắng vẫy chúng mình. Tất cả những gì mà tớ nhìn thấy là một cánh tay lông lá thò ra bóp chết con vượn con.

Scott khẳng khẳng:

- Tớ đã bảo cậu rồi mà. Chính nó đấy. Có lẽ nó muốn được chơi với con kia hay là làm cái gì đó.

Glen thở hỗn hển:

- Chơi với nó á? Không! Nó đã bóp chết con kia rồi.

Scott nhìn kỹ chiếc bình. Nhưng tất cả những gì nó nhìn thấy là những con vượn bơi tí hon khác đang bơi đi bơi lại. Scott quả quyết:

- Chắc chắn là nó trốn trong cái phễu.

Glen tiếp luôn:

- Có lẽ nó đang chuẩn bị cho một cuộc tấn công khác.

- À, ừ. - Scott nói, một ý nghĩ kinh khủng thoáng qua trong óc nó. - hay là nó đói, nó nghĩ những con kia là thức ăn của nó? Ý tớ là nó rất to so với bọn kia và nó nghĩ chúng là thức ăn của nó.

- Ôi! Khiếp quá! - Glen thốt lên.

Scott gọi ý:

- Nào thử xem có phải là nó đói không nào.

Scott nhắc gói thức ăn cho vượn bơi từ ngăn kéo bàn học ra và đổ một ít vào trong bình. Trông chúng giống như những thức ăn cho cá, tuy nhiên chúng nhỏ hơn nhiều.

Glen quan sát và nói:

- Nó không ra đâu. Có lẽ cậu nên đổ thêm một ít nữa.

Scott đổ thêm gần nửa gói thức ăn vào bình.

- Thế vẫn chưa nhiều, - Glen kêu lên và giằng gói thức ăn từ tay Scott.

Scott chăm chú nhìn vào trong bình. Nó thậm chí không còn nhìn thấy con vượn bơi tí hon nào nữa. Chỉ có rất nhiều thức ăn nổi trên mặt nước.

Và rồi có một cái gì đó, sẫm màu, lông lá thò ra từ miệng phễu.

Nước trong bình sóng sánh. Sóng mạnh như nước trong bể bơi, và tràn ra cả bàn học của Scott.

Scott kêu tướng lên và nhảy ra khỏi bàn học:

- Đẩy nắp lại! Nhanh lên! Nó đang trèo ra đấy.

7.

Scott và Glen kinh hãi đứng nhìn cánh tay lông lá thò ra từ miệng phễu.

Nước trong bình sủi bọt và trào ra khi con vật tự mình cố trèo ra khỏi miệng bình. Nó có vuốt sắt và cào cào vào lớp kính trên nắp.

Glen và Scott bất giác lùi cả lại.

Đột nhiên những cái bong bóng ngừng sủi và con vượn bơi trượt trở lại mặt nước.

Scott tiến lại gần cái bình. Thật chậm rãi, nó từ từ nhìn vào trong.

Tất cả thức ăn đã hết.

Tất cả những con vượn bơi con đã biến mất.

Tất cả... chỉ trừ một con.

Con vượn bơi lông màu nâu đang lười biếng thả mình nổi lên trên mặt nước. Giờ nó đã to hơn lúc trước, khoảng cỡ một con cá vàng rồi.

Scott bảo Glen:

- Cậu chàng này đã to gấp ba lần lúc sáng rồi đấy.

Glen trả lời:

- Ừ có lẽ là vì nó đã ăn tới 20 pao thức ăn và tất cả mọi thứ trong bình.

Scott cố bám lấy hy vọng:

- Tớ không nghĩ là nó cố ý ăn những con kia. Bao nhiêu thức ăn nổi lềnh bềnh trong bình thì làm sao nó phân biệt được đâu là thức ăn, đâu là những con vượn con cơ chứ.

Glen tuyên bố:

- Thôi được rồi. Tớ không quan tâm đến việc nó có cố ý hay không. Dù sao nó cũng ăn những con kia rồi. Điều đó biến nó thành con khỉ lợn ghê tởm.

Scott cười to:

- Con khỉ lợn á.

Glen cũng phá lên cười:

- Ừ, chúng ta có một con khỉ biết bơi, biết vẫy và ăn tạp như lợn, làm con vật cưng. Nó đáng giá 3 đô 95 xu đấy.

- Cả cước phí nữa chứ. - Scott nhắc bạn và chúng cùng cười ngả nghiêng.

Glen hỏi:

- Này, chúng ta gọi nó là gì bây giờ?

Scott nói:

- Ừ, chúng ta sẽ không gọi nó là con khỉ lợn. Nghe thế không được.

Glen gợi ý:

- Gọi nó là Oinker nhé.

Scott nhướn mày lên:

- Tớ không thích cái tên ấy.

- Hay gọi nó là Hercules.

Scott bảo:

- Đúng là một cái tên gốc ghêch.

Glen tự ái:

- Thế cậu định gọi nó là gì?

Scott nghĩ khoảng một phút. Nó vẫn chưa nghĩ ra một cái tên thật hay cho con vượn biết bơi, biết vẫy mà ăn tạp như lợn này. Nhưng nó nghĩ ra một cái tên rất hay cho chó. Chỉ bởi vì Kelly rất dị ứng với chó mà nó không được nuôi chó trong nhà. Có lẽ mình nên đặt cái tên đó cho con vượn bơi này. Nó nghĩ.

Scott bảo Glen:

- Mac. Tớ nghĩ ra một cái tên rất hay là Mac.

Đúng lúc đó Kelly đi ngang qua phòng Scott.

Đúng rồi! Kelly sẽ phải rút lại những lời nói về chuyện Scott đã ngu ngốc khi đặt mua những con vượn bơi.

- Chị Kelly! - Scott gọi, cố lấy giọng nhẹ nhàng. - Chị có muốn xem một thứ cực kỳ thú vị không?

Kelly thò đầu vào phòng trả lời:

- Chẳng có gì là thú vị ở trong phòng này cả.

Scott tức giận làu bàu:

- Nghe thật chương tai.

Glen chen vào:

- Đúng đấy! Đã bao giờ chị nhìn thấy một con khỉ lợn biết bơi, biết vẫy chưa?

Kelly trả lời:

- Được rồi chị sẽ kiểm tra xem chúng mày dối trá đến mức nào.

Glen trêu chọc:

- Oa! Kelly, chị vừa ngộ vừa xấu.

Scott quan sát Kelly đứng đỉnh đi vào phòng. Khi đi ngang qua Glen nó nguýt dài một cái. Rồi nó nhìn vào cái bình. Đúng thế. Rồi đến cả Kelly cũng sẽ phải công nhận Mac là thứ tuyệt vời nhất trên thế giới.

Kelly chán nản nói:

- Thế đấy! Nó là cái gì vậy? Một thứ đồ chơi tuyệt vời tưởng tượng à?

Scott nói:

- Không! Nó là Mac - một con vượn bơi khổng lồ.

Kelly tuyên bố:

- Làm gì có cái gì trong bình. Đúng là một lũ ngố.

Nói xong Kelly quay người lại và đi ra cửa.

Scott vội nhìn vào trong bình. Mac không có ở đó.

- Em cam đoan với chị là nó có ở đây. Nếu chị đợi thêm chút nữa, em thề là nó sẽ chui ra đấy.

Kelly cười mỉa mai:

- Chị không có đủ thời gian để ngồi đây mà đợi người bạn tưởng tượng của chúng mày. Chị có những người bạn thật sự đang đợi ở dưới kia.

Scott tức tối nghe tiếng cười của Kelly vọng lại khi nó đi xuống nhà dưới. Nó nhìn chăm chăm vào bình, cố tìm dấu vết của Mac. Glen đi vòng quanh bàn ngắm nghía cái bình từ phía khác.

Cuối cùng Scott nhìn thấy những cái bong bóng nhỏ phát ra từ đáy phễu. Rồi nó thấy một cái bong bóng khác được nhả lên, cái này to hơn và sủi nhanh hơn.

Scott chỉ:

- Này Glen, nhìn chỗ này này.

Glen cũng nhìn chăm chăm vào cái phễu. Bọt sủi càng ngày càng nhanh, càng nhiều. Cứ như là bình nước đang sôi ấy.

Scott đến cạnh bình và chạm ngón tay vào thử xem nóng không. Nhưng thực tế lại ngược lại, nước lạnh như đá.

Cái phễu đột nhiên rung lên bần bật.

Scott chuẩn bị tư thế để chạy đi. Chuyện gì sẽ xảy ra đây?

Khi Scott đang chăm chăm nhìn vào cái bình thì cái phễu đổ xuống và nứt đôi ra. Và... Mac đang đứng giữa hai mảnh vỡ.

Glen reo lên:

- Ái chà chà! Mac kìa. Hãy nhìn nó bây giờ xem.

Scott cũng reo lên:

- Giờ nó phải bằng cỡ con chuột rồi.

Glen hỏi:

- Cậu có nghĩ là nó sẽ lớn nữa không?

Scott trả lời:

- Làm sao mà tớ biết được. Nhưng cái bình giờ quá nhỏ so với nó rồi. Chúng mình phải tìm một chỗ khác rộng hơn cho nó.

- Thế cái bể kính mà cậu vẫn nuôi rùa biển đâu. Cậu còn giữ không?

Scott chạy nhanh vào nhà vệ sinh và tìm trên giá. Tốt quá, nó vẫn còn đây. Scott mang ra đặt lên bàn.

Rồi Scott bò duỗi dài ra sàn chui vào trong gầm giường. Nó lôi ra một túi sỏi xanh, một hòm nhỏ bằng nhựa đựng châu báu, một bộ xương bằng nhựa, một cây cọ nhựa.

Glen giật lấy túi sỏi và đổ vào trong bể kính. Rồi nó cẩn thận xếp những thứ đồ chơi chắc chắn giữa những viên sỏi.

Scott bảo Mac:

- Đừng sợ nhé.

Rồi nó chậm chậm đổ nước từ trong bình sang bể kính.

Mac trôi tuột sang nhà mới và bắt đầu bơi vòng quanh.

Glen vui vẻ nói:

- Này, trông tuyệt quá! Tớ nghĩ là nó rất thích chỗ ở mới này đấy.

Scott nói:

- Lấy cái bình nước trong bếp của mẹ tớ ra đây. Mac cần thêm một ít nữa.

Hai đứa đi ra khỏi phòng. Scott nói với lại:

- Mac, chúng tao sẽ quay lại ngay.

Scott tìm thấy cái bình ở trong bếp. Nó vừa lấy nước đầy bình vừa hỏi:

- Đố cậu biết Mac giống cái gì đấy? Nó giống như những con khỉ trong phim “Thầy phù thủy lưng danh” quá. Nó thậm chí còn có hai cánh con trên lưng nữa.

Glen đùa:

- Ừ, hai cánh nước.

Chúng nhanh chóng quay lại phòng Scott. Đang đi đột ngột Scott dừng lại làm Glen đâm sầm vào nó.

Glen lau bầu:

- Cậu đi cái kiểu gì hay thế?

Nhưng Scott không trả lời.

Nó chỉ tay ra phía trước.

Và thở hỗn hển.

8.

Scott và Glen bàng hoàng nhìn vào trong phòng. Sàn nhà đầy những viên sỏi xanh. Những viên sỏi mà Glen đã cẩn thận đặt vào trong bể kính.

Còn cái hòm châu báu mà nó nhẹ nhàng đặt giữa những viên sỏi thì nằm lộn ngược trên bàn học của Scott.

Scott nhìn khắp phòng tìm cây cọ. Nó đây rồi - giờ đã thành hai mảnh, một mảnh trong tủ quần áo còn mảnh kia ở trên giường.

Những mẫu xương của bộ xương tên cướp biển thì nằm rải rác khắp nơi.

Cứ như thể là có ai đó đã nhấc cái bể kính lên và dốc ngược nó xuống ấy. Ngoại trừ...

Thảm không bị thấm nước.

Cái bể kính vẫn ở nguyên chỗ cũ, trên bàn học của Scott.

Và nó vẫn còn nguyên lượng nước như lúc nãy.

Và Mac - Giờ nó đã to như con chuột túi con - vẫn đang vui vẻ bơi quanh bể kính.

Scott hỏi Glen:

- Cậu bày ra chuyện này à?

Glen quát:

- Cậu điên à? Làm sao mà tớ bày ra chuyện đó được? Lúc nào cậu cũng kè kè bên tớ mà.

- Ừ, nhưng chuyện này không thể tự nhiên xảy ra được.

Glen nhạo báng:

- Thật ư, Scott? Có thật thế không?

Scott đi lại bàn học. Sói kêu xào xạo dưới chân nó.

Nó dừng lại và nhìn vào bể kính.

Rồi nó hét toáng lên:

- Xem này! Chuyện gì đã xảy ra vậy?

Ở đáy bể kính có một thứ quý giá nhất của Scott - một đồng đô la bằng bạc vào năm 1879. Và ngay bên cạnh đó là cái đồng hồ của Scott - Cái đồng hồ bố mua tặng nó vào sinh nhật trước. May mà đồng hồ không thấm nước.

Một vài xu, cái gọt bút chì, một cục tẩy và cả quả bóng cao su trắng nữa cũng ở đấy.

Scott nhắc đi nhắc lại:

- Tớ không thể tin được chuyện này. Tớ không thể nào tin được.

Khi Scott và Glen đang ngạc nhiên quan sát mọi chuyện thì Mac bơi luồn xuống dưới quả bóng cao su. Nó tung quả bóng lên trên mặt nước. Quả bóng vượt lên khỏi mặt nước, rơi bộp xuống mặt bàn và từ từ lăn xuống sàn.

Glen thốt lên:

- Ái chà, chắc chắn là Mac rất khỏe, nó ném quả bóng cũng tương đương với sức chúng mình ném một con voi đấy.

Scott nhìn những đồ chơi vung vãi khắp phòng và hỏi Glen:

- Cậu có nghĩ là chính nó đã làm chuyện này không?

Glen trả lời:

- Không. Không thể. Nó không thể làm được.

Scott nhắc:

- Nhưng cậu vừa bảo là nó rất khỏe cơ mà.

Glen trả lời:

- Ừ, nhưng nó khỏe là khi ném quả bóng ra, chứ nó không thể lấy các thứ khác vào được. Phải tìm cách giải thích khác thôi.

Scott hỏi:

- Cách khác là cách gì?

Glen thăm dò:

- Kelly chẳng hạn.

- Không, Kelly đã đi rồi. Chỉ còn mỗi chúng ta ở nhà thôi.

Scott hiểu là Glen chẳng tìm ra cách giải thích nào khác, cả nó cũng vậy. Rồi cả hai đưa cùng nhìn chăm chăm vào bể kính. Scott lắp bắp nói:

- Cậu... cậu có hiểu... hiểu điều này có... có nghĩa là gì không?

- Không. Có nghĩa là gì?

- Nghĩa là Mac có thể trèo ra ngoài được.

9.

Scott chộp lấy cuốn sách hướng dẫn về vượn bơi để trên bàn và lật nhanh các trang. Những con vượn bơi liệu có thể ra khỏi bình của chúng không? Nó tự hỏi. Nó không tin là được.

Glen hỏi:

- Trong đó có phần nào nói về chuyện gì sẽ xảy ra nếu một thằng ngốc không dùng nước cất không?

- Cậu định nói gì?

- Tớ định nói là chúng ta không bàn về việc Mac trèo ra ngoài rồi lại trèo vào bể, mà tất cả là do cậu đã lấy nước ở hồ Fear.

Scott khẳng khẳng.

- Chính điều đó đã làm Mac trở nên tuyệt vời hơn những hạt bụi trắng kia. Và chúng ta sẽ chỉ có những con vượn bơi bé tí tẹo tèo tèo nếu chúng ta làm theo hướng dẫn.

Scott lại nhìn Mac. Và lần này thì mắt nó mở to đến mức trợn ngược lên trước những gì nó nhìn thấy.

Con vượn bơi đang mãi mê xếp những đồng xu lên trên cái gọt bút chì. Scott la lên:

- Tớ không thể tin vào những gì nó đã làm, nhưng chúng ta phải lấy đồ của tớ ra khỏi cái bể

kính này ngay.

Glen nói:

- Cậu đi mà lấy. Đó là đồ của cậu chứ.

Scott không muốn thò tay vào nước. Nó không biết Mac sẽ làm gì. Nhưng nó muốn lấy cái đồng hồ và đồng đô la bạc ra khỏi đó. Vì vậy nó chẳng có cách nào khác.

Nó quyết định lấy cái đồng hồ ra trước. Mac không ở gần đó.

Scott hít một hơi thật sâu và thò tay vào bể kính. Nó chớp lấy cái đồng hồ và rút vội tay ra.

Scott cười toe toét và ve vẩy cái đồng hồ trước mặt Glen. Những giọt nước bắn cả vào mặt bạn. Nó nói:

- Bây giờ đến lượt cậu. Trừ phi cậu nhát quá.

Glen lấy ống tay áo lau nước trên mặt và nói:

- Tớ chẳng phải là người muốn những đồ vật ấy. Thế thì tại sao tớ phải lấy?

Scott thò tay đến chỗ đồng đô la bạc. Nó đã bớt sợ hơn.

Nó thò tay ra và chớp...

Những ngón tay nó đau buốt khi Mac bám lấy và trèo lên. Đau quá!

Những ngón tay buốt nhói.

Mac cắn tay Scott với những cái răng sắc như dao cạo.

10.

- Giúp tớ với! Nó cắn tớ! - Scott gào lên.

Mac cắn những cái vuốt sắc của nó vào tay Scott, cảm giác như hàng ngàn mũi kim nóng, nhọn đâm vào tay nó vậy. Máu rỉ ra trên tay nó.

Scott giận dữ vung vẩy tay, cố rũ Mac ra. Nhưng Mac chỉ cắn sâu hơn.

Mac bám vào gấu tay áo của Scott. Scott có thể cảm thấy rõ là Mac đang di chuyển. Nó đang trèo lên. Nó cắn những cái vuốt sắc vào cánh tay Scott.

- Giúp tớ với! Lấy nó ra đi! Lấy nó ra ngay. Tớ cảm giác như mình đang bị đốt trong đồng lửa ấy! - Scott nhảy lên nhảy xuống. Nó đánh mạnh vào Mac qua lần áo.

Glen kêu lên:

- Có chuyện gì xảy ra với cậu mới được chứ?

Scott nói:

- Mac đang ở trong ống tay áo tớ.

Glen nhắc lại, giọng hoàn toàn không tin tưởng.

- Nó đang ở trong ống tay áo cậu? Thật là lỗ bịch.

Scott lại hét lên:

- Lấy nó ra đi.

Glen gắt lại:

- Cởi áo ra.

Scott vội vàng kéo cái áo lên qua cổ và cởi ra.

Nó nhìn xuống tay mình.

Không có Mac ở đó.

Nó đoán rằng Mac ở đâu đó trong áo của nó. Nhưng nó đã nhầm.

- Đứng yên! - Glen bảo Scott. Nó nhìn chăm chăm vào ngực Scott.

Scott nhìn xuống và nhìn thấy Mac đang treo toòng teng trên ngực áo phông của nó. Mac cũng chăm chăm nhìn lại nó.

- Lấy nó ra khỏi người tớ ngay!

Glen đi đến gần hơn. Nhưng chỉ là để nhìn cho rõ hơn:

- Tuyệt thật!

Glen nói, ngắm nghía Mac từ một khoảng cách an toàn qua vai Scott.

- Ái chà chà, nó lại còn cười với tớ nữa chứ.

Glen tiếp tục:

- Thật là chuyện hoàn toàn ngạc nhiên. Chắc chắn là nó có những cái răng rất sắc đấy. Nó cắn sẽ đau lắm. Tớ không đụng vào nó đâu.

Scott không thể đứng với Mac bám chặt trước ngực thêm một phút nào nữa. Cứ như là đang cầm con vật nguy hiểm như nhện đen Châu Phi ấy. Scott dịch dần tay mình về phía con vượn bơi. Mac thận trọng nhìn nhưng vẫn không động đậy.

Khi đầu ngón tay của Scott chạm vào Mac thì nó rất ngạc nhiên trước cảm giác mà mình nhận được. Lông của Mac cũng giống như lông của các con thú khác. Mặc dù nó bị ướt và bết vì nước nhưng vẫn rất êm. Scott chắc rằng nếu khô thì nó sẽ mềm mại lắm.

Bất chợt Scott không còn cảm thấy sợ nữa. Nó vuốt ve tay mình trên lưng Mac để nựng nó. Còn Mac thì có vẻ như rất thích điều đó. Nó tựa vào tay Scott và cọ cọ người vào đó, miệng rít lên khe khẽ.

Glen nói:

- Để tớ vuốt nó một cái.
- Được rồi. Bây giờ thì cậu lại muốn đụng vào nó cơ đấy!

Scott lặng yên quan sát Glen vuốt ve Mac.

Glen thừa nhận:

- Lông nó rất mượt. Tớ không bao giờ nghĩ được chúng ta lại có được chuyện thú vị thế này khi đặt mua những con vượn bơi bé tí đâu.

Scott nhắc:

- Đúng ra là cậu nghĩ rằng chúng ta sẽ không được gì cả.

Glen thay đổi đề tài:

- Cậu có chắc là nó sẽ không sao khi ra khỏi nước không?

Scott nhún vai:

- Nó có vẻ ổn. Hơn nữa không phải chúng ta nhắc mà nó tự ra đấy chứ.

Với Mac vẫn bám chặt trên ngực áo, Scott nhẹ nhàng ngồi xuống sàn. Nó vẫn tiếp tục vuốt ve Mac.

Glen ngồi ở phía đối diện. Mac nhảy khỏi áo Scott và đứng giữa hai đứa.

Nó đang chuẩn bị làm gì đây? - Scott tự hỏi. - Nhưng Mac chỉ hết quay nhìn đứa này đến đứa kia như chờ xem chúng làm gì trước đã.

Glen gợi ý:

- Có lẽ nó muốn chơi đùa.
- Cậu sẽ chơi kiểu gì với một con vượn... - Nhưng trước khi nói hết thì Scott nảy ra một ý.

Scott nhặt lấy trái bóng cao su mà Mac ném ra khỏi bể kính lúc trước. Nó đẩy nhẹ quả bóng về phía Mac. Mac nhìn quả bóng trong giây lát rồi chuyển sang nhìn Scott. Rồi nó làm đúng như Scott hy vọng. - Nó nhặt quả bóng lên rồi ném trả lại. Scott bắt hệt quả bóng để quả bóng đập đến bộp vào ngực. Nó mạnh như một cú đấm làm Scott ngã nhào xuống sàn.

- Tớ không thể tin được là nó lại khỏe đến thế.
- Ừ. Đau quá! - Scott trả lời, tay xoa xoa ngực.

Glen bênh Mac:

- Đấy chỉ là một tai nạn do vô tình thôi.

Scott nói:

- Tớ biết nhưng vẫn thấy đau quá.

Glen nhặt quả bóng và lăn về phía Mac. Mac nhặt lên và quảng trả lại.

Scott reo lên:

- Thật tuyệt quá!

Mac có vẻ thích chơi bóng. Có lúc nó ném về Scott, có lúc về phía Glen, có lúc ném quả bóng qua chúng làm hai đứa phải chạy đi nhặt. Nhưng khi Scott và Glen cố gắng bắt nó đi nhặt bóng thì Mac từ chối. Nó ngồi yên và đợi cho một trong hai đứa đi nhặt.

- Này, cậu có nghĩ là Mac đang co lại không? - Scott hỏi khi đi nhặt bóng cho Mac.

- Đúng vậy. Trông nó có vẻ nhỏ bé hơn.

Scott nhẹ nhàng lăn quả bóng về phía Mac. Nhưng không thêm để ý. Nó chậm chậm bò trở lại bàn học của Scott. Và như một con bọ, nó trèo lên thành bể kính, nhảy vào trong.

Scott đứng nhìn Mac nổi trên mặt nước. Nó bảo Glen:

- Nhìn kìa. Nó lại bắt đầu to ra rồi. Tớ đoán là nó không ra khỏi nước được lâu đâu. Nó sẽ bị teo đi nếu ra khỏi nước lâu.

Glen cầm cái áo khoác lên rủ:

- Thôi để cho nó nghỉ đi. Sao chúng mình không đến hội chợ và chơi trò chơi viđêô “Cuộc đua sấm sét” nhỉ?

Scott cũng cầm áo khoác của nó lên và nói.

- Sao cậu lại muốn chơi trò đó? Cậu luôn bị thua trong trò chơi “Cuộc đua sấm sét” cơ mà. Cậu không thể khá lên trong trò chơi đó được.

- Thì cậu cũng liên tục thua đấy thôi. - Glen vừa trả lời, vừa đi khỏi phòng.

Scott nhấn mạnh:

- Cứ lần nào cậu nhấn cần ga là y như rằng cậu bị đâm và nổ tung lên.

Scott nhìn quanh phòng tìm cái mũ bóng chày. Kia rồi, nó được treo ở ghế trên bàn học, gần ngay cái bể kính của Mac. Scott chộp lấy và chụp lên đầu.

- Đúng, nhưng lý do duy nhất để cậu không bị đâm là cậu chạy có năm dặm trên một giờ thôi. - Glen bảo bạn khi hai đứa xuống đến nhà dưới.

Rồi nó hét tương lên:

- Ai đến bến xe buýt đầu tiên thì được chơi lượt đầu tiên.

Nó đẩy cửa ra trước Scott và chạy vọt ra đường.

- Chỉ có cách duy nhất cậu đối xử với tớ là bằng cái thói xấu chơi của cậu. Đồ tồi! - Scott nói và chạy theo.

Đột ngột nó dừng lại:

- Này, đợi đã. Bể kính của Mac vẫn chưa có nắp. Chúng ta phải quay lại và kiểm cái gì đó đây vào đã.

Glen quay đầu lại nhưng chân vẫn chạy ra bến xe buýt, nó hét lên:

- Đừng lo. Mac vẫn còn ở đó. Chẳng có chuyện gì xảy ra đâu.

11.

- Cẩn thận! - Glen hét toáng lên. - Mắt cậu để đi đâu vậy chứ?

Nhưng muộn quá rồi. Scott đã không thể kiểm soát nổi trò chơi đua xe nữa. Nó nhắm tịt mắt lại khi xe nó chuẩn bị đâm vào tường. Tiếng nổ do xe đâm gây ra bao quanh nó.

“Cuộc đua sấm sét” là trò chơi hay nhất trong phòng chơi trò chơi điện tử. Ghế của xe cứ nảy lên như thể cái xe đang mở hết tốc độ trên đường đua. Màn hình khổng lồ đặt trước xe và những cái loa lớn khuếch đại tiếng động làm cho mọi thứ trở nên giống như thật.

- Để tớ chơi một lần nữa. - Scott bảo Glen.

Nó cảm thấy rất vui và hầu như quên bống mất Mac.

Hầu như thôi.

Nó không thể không cảm thấy hối tiếc vì đã không dùng nước cất tạo ra những con vượn tí hon. Nó sợ việc dùng nước ở hồ Fear sẽ làm cho Mac trở nên... một cái gì đó rất tệ hại.

Glen trả lời:

- Không. Đến lượt tớ chứ?

Scott vẫn không chịu nhường ghế lại:

- Từ từ đã. Tí nữa tớ sẽ cho cậu chơi hai lần.

Glen nói:

- Ừ, nhưng đây là cái phiếu cuối cùng. Đây là lượt chơi của tớ chứ.

- Nếu cậu đi xếp hàng hai lần tớ sẽ xếp cho cậu. - Scott nói.

Scott thò tay vào túi quần tìm phiếu. Không may rồi. Nó tìm túi áo.

Nhưng thay vì tìm thấy phiếu, Scott lại thấy thứ khác. Thứ mà nó không hề đút vào.

Nó hoàn toàn không thuộc về túi áo của Scott. Nó ươn ướt, nhóp nhóp như một cuộn giấy ăn ngấm nước.

Và rồi nó động đậy.

- A!... A!... A! - Scott hét lên và rút vội tay ra khỏi túi.

Glen ngạc nhiên hỏi:

- Có chuyện gì à?

Nhưng nó chẳng phải chờ câu trả lời lâu.

Mac trèo ra khỏi túi áo của Scott và đứng trên vô lăng.

Nó có vẻ nhỏ hơn - Scott hiểu, vì chúng đã ở phòng viđêô khoảng một tiếng đồng hồ rồi.

Scott cúi xuống để nhắc Mac lên. Nhưng Mac rất nhanh, nó nhảy vào trong ô tô và chui vào hộp đút tiền.

Glen thở hỗn hển:

- Ôi, trời ơi! Làm sao lôi được nó ra khỏi đây bây giờ?

- Tớ không biết. - Scott trả lời, mắt nhòm vào khe bỏ tiền.

- Có thể làm thế này sẽ được. - Glen nói. Nó đút một đồng xu vào và nhấn nút.

Mac vẫn không chui ra. Nhưng cái phiếu chơi thì ra.

- Tuyệt! - Glen nói và cúi nhặt cái phiếu.

Nhưng trước khi nó kịp nhặt thì một cái phiếu khác chui ra.

Và một cái khác.

Một cái khác nữa.

Rồi liên tục, phiếu chơi đổ ra từ cái máy.

- Ôi, không! - Scott rên lên cố gắng đẩy những cái phiếu trở lại. - Có thể Mac đã làm hỏng cái máy rồi.

Glen hất tay Scott và thế là phiếu chơi lại thi nhau chui ra. Glen kêu lên sung sướng khi nhặt được đầy hai tay phiếu:

- Chẳng có vấn đề gì đâu. Thậm chí lại còn tuyệt nữa.

Bỗng một giọng trầm, nghe đã biết là kẹt xỉ, cất lên từ phía sau chúng:

- Này, hai cậu làm cái trò hề gì ở đây vậy?

Scott và Glen quay về phía có tiếng nói.

Scott thì thầm:

- Ôi! Đó là ông chủ Bruno lớn. Ông ta đang đi đến đây đây.

12.

- Chúng ta phải chuồn khỏi đây thôi. - Scott nói.

Ông chủ đang lách qua đám đông tiến lại gần hơn, gần hơn nữa.

Glen hỏi:

- Thế còn Mac? Chúng ta không thể bỏ nó lại đây được.

Như thể nghe được lời Glen nói, con vượn bơi chui ra khỏi hộp đút tiền nhanh như khi nó chui vào.

- Nó đây rồi! - Scott kêu lên và chỉ vào Mac.

Scott định bắt nó nhưng Mac rất nhanh. Nó nhảy từ nóc hộp đút tiền xuống và chạy biến.

Scott và Glen đuổi theo sau Mac. Scott liếc qua vai mình thở phào nhẹ nhõm. Ông chủ không đuổi theo chúng. Ông ta đang bận thu nhặt những cái phiếu chúng vút lại đằng sau.

Đó là tin tốt. Còn tin xấu là Mac đã biến mất trong một rừng chân. Chân của bọn trẻ chơi điện tử. Chúng đang la hét, nhún nhảy. Chân chúng có lên giậm xuống đầy kích động, chúng nện thành thịch xuống sàn. Mac mất hút trong số đó.

Chẳng ai chú ý đến Mac khi nó chạy chữ chi, luồn lách trong đám đông.

- Cẩn thận! - Scott hét to khi một thằng cao to, cơ bắp cuồn cuộn suýt nữa thì giẫm Mac bẹp gí.

Mac biến đâu mất khi Scott chạy đến gần.

- Mà cẩn thận thì có. - Thằng kia nói và xô Scott thật mạnh.

Scott ngã vào Glen phía sau. Hai đứa ngã lăn cù ra sàn. Lúc chúng đứng lên được thì chẳng thấy tí dấu vết nào của Mac nữa.

Scott kêu lên:

- Ôi, không! Nó đâu rồi?

Glen trả lời:

- Tớ chẳng thấy nó đâu cả.

Cái máy bắn bi gần chỗ Scott đột nhiên tự chạy.

Những viên bi bắt đầu chuyển động trong cái máy.

Đèn nhấp nháy liên tục.

Chuông kêu lanh lảnh.

Còi huýt inh ỏi.

Scott cảm thấy bàng hoàng sợ hãi khi nó biết đích xác Mac đang ở đâu.

Nó chắc chắn Glen cũng đang nghĩ như nó, Glen đứng tựa người vào nó, mắt liếc về phía cái hộp đút tiền.

Scott hỏi:

- Cậu có nhìn thấy gì không?

Những viên bi bắt đầu bắn ra nhanh hơn, rồi nhanh hơn nữa. Cái cần hãm nảy lên rất mạnh. Nó biến mất dưới dây đai truyền rồi lại hiện ra. Chuông càng kêu to hơn khi bi bắn ra càng nhiều, bi bắn ra xung quanh, máy giạt đùng đùng. Trông nó cứ như thể chuẩn bị phóng lên ấy.

Glen cố gắng nhìn qua khe đút tiền, nhưng cái máy cứ nảy lên đùng đùng không nhìn được. Một đám đông bọn trẻ xúm lại xem và khi khói bay lên từ trên nóc máy, một đũa kêu lên:

- Nó chuẩn bị nổ đấy!

Rồi đột nhiên tất cả đèn ở cái máy tắt ngấm. Những viên bi sắt ngừng chạy. Chuông, còi cũng im bật. Và từ đáy của cái máy - Mac chui ra.

Khi Scott chuẩn bị đuổi theo Mac thì một cánh tay đầy lông túm lấy vai nó. Đau điếng! - Đó là ông chủ Bruno lớn.

Ông ta gầm lên:

- Có chuyện gì ở đây thế này?

Rồi ông ta nhìn xuống và thấy Mac. Móng của Mac đang bị mắc vào khe ván sàn gỗ. Nó đang cố gắng để thoát ra.

Bruno lớn nheo mắt lại. Scott hiểu ông ta không tin vào những gì mắt mình nhìn thấy.

Bruno ngẩng mặt lên và gí sát khuôn mặt phì nộn của ông ta vào mặt Scott. Hơi thở nóng rực, hôi hôi của ông ta phả đầy mũi nó. Ông ta gầm lên:

- Vật cảnh không được vào đây!

Và ông ta nhấc bàn chân to bè lên.

Scott liếc về phía Mac. Nó đang uốn, vặn, cố rút móng ra khỏi khe ván gỗ. Scott kinh hoàng nhìn Bruno hạ bàn chân đen sì xuống.

Xuống...

Xuống người Mac.

Để gí bẹt nó xuống sàn - mãi mãi.

13.

Scott giơ tay lên và lấy hết sức đẩy Bruno lớn. Ông chủ phòng chơi điện tử loạng choạng lùi lại và cố giữ thăng bằng.

Glen nhanh chóng nhấc Mac ra khỏi sàn.

- Bắt được nó rồi. - Glen hét to với Scott. Nó đút Mac vào túi áo và hai đứa cầm đầu cầm cổ chạy.

Khi chúng chạy ra khỏi phòng chơi viđêô chúng còn nghe rõ tiếng Bruno lớn ngã đánh rầm một cái xuống sàn.

Scott nói to khi hai đứa chạy ra bến xe buýt:

- Thế là chúng ta không quay lại đây được nữa rồi.

- Chắc chắn là thế. - Glen thở hỗn hển trả lời.

Scott vẫn chưa hết run khi ngồi trên xe buýt về nhà. Nó chẳng buồn nói chuyện và Glen cũng thế.

- Chúng ta làm gì với Mac bây giờ? - Cuối cùng Scott lên tiếng khi hai đứa đã an toàn ngồi trong phòng nó.

Glen nhún vai:

- Chúng ta có thể làm gì được? Chả lẽ lúc nào cũng kè kè bên nó à?

Scott quả quyết:

- Được, từ bây giờ Mac phải ở yên trong bể kính và chúng ta sẽ làm cái nắp cho nó.

Glen thò tay vào túi và lôi Mac ra.

Nó kêu lên:

- Có chuyện gì xảy ra với nó vậy? Trông Mac thật tội nghiệp.

Đúng thế - Scott nghĩ - Mac co rúm lại, nhăn nheo như một quả mận khô. Nó co lại chỉ bằng nửa con bọ hung. Scott nhìn vào mặt nó. Mắt nó trũng sâu xuống. Môi nó nứt nẻ, cong tón lên, hàm răng lởm chởm thò ra. Trông nó thật giống như miếng bọt biển khô với những cái gai nhọn cắm lên.

Khuôn ngực bé nhỏ của nó phồng lên xẹp xuống, nó thở khò khè cố hóp hóp không khí. Scott không thể không cảm thấy thương hại cho nó. Scott đón lấy Mac từ tay Glen và nhẹ nhàng đặt nó trở lại bể kính.

Và đúng cái lúc Mac chạm vào mặt nước, một chuyện đã xảy ra.

Mac bắt đầu thay đổi.

Thay đổi thành một thứ khác - một thứ mà thậm chí ngay cả bọn trẻ quen sống ở phố Fear cũng không thể nào tin được.

14.

- Không! - Glen hét tướng lên.

Scott luống cuống hất đổ cái bể kính khi nó lùì lại. Chết rồi. - Nó thầmm kêu khổ trong lòng.

Mac vẫn đang thay đổi.

Nó trở nên đen hơn. Lớp lông trên toàn thân nó trở nên dài và dày hơn. Hai tay nó phồng lên, to hơn, mạnh hơn. Hai chân nó đập mạnh và dài ra. Thậm chí ngay cả hai cánh trên lưng nó cũng bắt đầu dài ra và trông càng giống cánh những con khỉ trong phim. "Thầy phù thủy lưng danh".

Khi Mac ngừng thay đổi, nó đã to hơn một con chuột. Lớn hơn rất nhiều. Nó bằng cỡ một con thỏ.

Glen hỏi:

- Chuyện gì sẽ xảy ra nếu Mac cứ tiếp tục lớn? Sẽ thế nào nếu nó lớn bằng một con khỉ thật, thậm chí là một con Gô-ri-la?

Scott cố gắng thuyết phục Glen cũng là để trấn an mình:

- Không có chuyện đó đâu, Glen. Nhưng tớ phải nói với cậu là tớ không hề muốn nó chạy rông như thế.

Glen trả lời:

- Tớ biết. Đó không phải là lỗi của cậu.

Scott lấy quyển từ điển to tướng từ trên giá sách xuống và đặt làm nắp bể kính. Nó chừa một khe hở đủ để không khí chui vào.

Glen tuyên bố:

- Nó sẽ không thể chui ra ngoài được nữa.

- Ối! - Glen kêu lên.

- Cái gì vậy? - Scott hốt hoảng nhìn về phía Mac.

Glen nói:

- Nhìn xem bây giờ là mấy giờ rồi. Nếu tớ không về nhà bây giờ thì mẹ tớ sẽ mắng chết.

Glen chạy ra khỏi phòng.

Scott tiến vào xuống nhà dưới. Khi xuống đến tầng một nó nhìn thấy Kelly. Chị nó đang uốn éo đi quanh phòng khách khoe cái váy màu hồng giả như một người mẫu hay kiểu gì đó đại loại như thế.

Scott thì thào với Glen:

- Mẹ tớ may cái váy này cho lớp học nhảy ngu ngốc mà chị ấy chuẩn bị tham dự đấy.

Đó cũng là tất cả những gì mẹ nó nói. Buổi học nhảy đầu tiên của Kelly. Mẹ nó lúc nào cũng quan trọng hóa những cái gì xảy ra lần đầu tiên, giống như lần đầu tiên nó đi chơi xa khỏi nhà vậy. Nhưng thôi được rồi - Scott nghĩ - Đó mới chính là điều quan trọng.

Glen cắt ngang suy nghĩ của nó:

- Cứ làm như là tất cả mọi người sẽ cùng nhảy với chị ấy vậy.

- Ừ, gần như thế.

- Chào bác Adams, cháu về đây ạ. - Glen chào mẹ Scott khi đi ra cửa.

- Về nhà cẩn thận nhé. - Mẹ nói không liếc ra. Mẹ đang cố gắng để ghim cái gấu váy trong khi Kelly cứ nhún nhảy, xoay người. Mẹ bảo:

- Đứng im nào Kelly.

Kelly ngừng múa may nhưng lại bắt đầu lúc lắc cái đầu. Nó cuốn mớ tóc sáng màu lên thành búi trên đỉnh đầu. Nó hỏi:

- Mẹ nghĩ con nên để tóc kiểu nào? Thế này hay thế này? - Vừa hỏi nó vừa cuốn tóc thành kiểu khác.

Mẹ nói:

- Mẹ nghĩ là con nên thả tóc xuống. Tóc con rất đẹp. Sẽ rất tiếc nếu không buông nó xuống.

- Phát khiếp lên được. - Scott lăm bầm khi nó quay lại phòng khách.

Kelly quát lại:

- Im đi! Em chỉ là nhóc con rắn mặt, khó bảo thôi.

Nhóc con! Scott ghét từ đó nhất trên đời. Kelly chỉ lớn hơn nó có một tuổi, một tuổi đáng ghét. Nhưng chị ấy luôn đối xử với nó như thể chị ấy đã trưởng thành còn nó là một đứa bé con ấy.

- Đồ phù thủy xấu xí! - Nó hét trả lại.

Mẹ mắng:

- Scott! Đủ rồi đấy!

Mẹ đính nút một mũi ghim nữa vào váy của Kelly và bảo:

- Được rồi. Mẹ đã làm xong rồi đấy! Con lên gác thay ra đi.

Scott phàn nàn:

- Mẹ lúc nào cũng bênh chị ấy.

Mẹ nhìn nó chằm chằm một lúc lâu như thể mẹ sắp nổi giận đến nơi. Nhưng mẹ không thể. Mẹ bình tĩnh nói:

- Con thử nghĩ xem, mẹ biết dạo này mẹ quan tâm nhiều đến Kelly nhưng buổi học nhảy rất quan trọng đối với chị con. Nếu nó không có cái váy nó đã nhìn thấy ở hội chợ thì mọi người khó mà yên được với nó.

Điều đó hoàn toàn đúng. Kelly đã kéo mẹ đến hội chợ cả triệu lần để tìm một cái váy vừa ý. Và cuối cùng đã tìm được. Nhưng mẹ không mua nó. Mẹ bảo giá của nó đắt ngang với một cái xe hơi mới. Vì vậy mẹ cố gắng may nó. Đồng hồ trong bếp gõ lên mấy tiếng.

- Thôi chết. Suýt nữa thì mẹ quên chuẩn bị bữa tối.

Mẹ nhảy xuống khỏi đi văng và đi vào bếp.

Scott đi ngay lên gác, trốn khỏi mẹ và chị - trước khi mẹ kịp sai nó dọn bàn hay làm cái gì đó.

Scott lăm bằm khi đi vào phòng.

- Kelly cứ nghĩ là mình đẹp khi chị ấy chuẩn bị dự lớp học nhảy ngu ngốc trong một cái áo xấu hoắc.

Nó đứng trước gương ở tủ quần áo và bắt chước Kelly, nó cố giả giọng thật éo ọt cho giống chị mình:

- Con nên để tóc kiểu nào đây?

Scott cố túm mớ tóc ngắn trên đầu nó cho giống kiểu Kelly làm.

- Kiểu này?

Nó gí sát mặt vào trong gương.

- Hay kiểu này?

Nó chuẩn bị bắt chước tiếp thì có cái gì đó trong gương khiến nó chú ý. Một cái nhắc nó nhớ rằng nó còn có mối lo lắng khác lớn hơn là chuyện về Kelly.

Cuốn từ điển làm nắp bể kính không còn đó.

15.

Mắt Scott nhìn lướt khắp phòng.

Nó đây rồi.

Cuốn từ điển.

Các trang mở ra và nhàu nát đang nằm ở trên sàn.

Scott nhặt nó lên và đặt trở lại trên bề kính. Nó lăm bằm một mình:

- Mình không thể tin được.

Rồi nó vớ tay lấy cuốn dày nhất trong bộ bách khoa toàn thư và đặt lên trên cuốn từ điển. Nó chừa một khe nhỏ hơn lúc trước cho Mac thở.

Giờ phải có phép lạ thì Mac mới ra ngoài được. - Scott nghĩ.

Scott đi về giường mình. Nó không muốn rời mắt khỏi con vượn bơi.

Nó tựa đầu vào thành giường và quan sát Mac. Khi mẹ nó gọi xuống ăn tối nó bảo rằng nó không được khỏe, nó đau dạ dày. Không có cách gì kéo được nó ra khỏi phòng - đến khi nó phải chắc chắn là Mac không thoát ra được.

Scott quyết định thức cả đêm và kiểm tra bề kính 15 phút một lần. Thậm chí nếu phải lấy tăm chống mí mắt để thức thì nó cũng làm.

Cứ mỗi lúc Scott trở dậy kiểm tra bề kính Mac lại vẫy vẫy nó. Con vượn bơi lúc này trông hoàn toàn vô hại nhưng Scott chẳng tin thế.

Nó liếc nhìn đồng hồ. Bây giờ là 11 giờ 45 phút. Đúng nửa đêm Scott sẽ phải dậy để kiểm tra lại Mac một lần nữa. Nhưng rồi nó ngủ thiếp đi. Ngủ rất say.

Scott không cảm thấy an toàn khi ở một mình với Mac. Nó nghĩ đến những rắc rối mà Mac đã gây ra ở hội chợ. Chuyện đó khá kỳ quặc. Rồi nó nhớ đến lúc lớp lông trên người Mac thay đổi, Mac đã lớn lên gấp đôi ngay trước mắt nó - Chuyện đó thật sự là rất kỳ quặc.

Khi Scott kiểm tra lại đồng hồ lần nữa thì đã quá nửa đêm. Mình đã ngủ quên - Scott nghĩ khi ngồi dậy trên giường. Nhưng nó không đến kiểm tra Mac. Nó thậm chí không liếc mắt về phía bề kính.

Scott mặc quần áo, đi giày vào và ra khỏi nhà. Nó đi thẳng đến hồ Fear. Nó không muốn đi. Nhưng nó không thể cưỡng lại được. Cứ như thể là cái hồ đang gọi nó, bắt nó phải đi, kiểm soát mọi suy nghĩ của nó vậy.

Nó đi qua rừng như người mộng du. Rừng rất tối và yên ắng. Hoàn toàn yên ắng.

Thật rùng rợn. - Nó nghĩ - Không ai nên đi ở đây, lại đi một mình giữa lúc nửa đêm cả.

Nó cố gắng quay lại. Nhưng mọi con đường mà nó rẽ sang đều rất lạ so với nó. Hơn nữa, tất cả mọi con đường đều dẫn đến một nơi... Tất cả đều dẫn đến hồ Fear.

- Bạn có đủ quyền năng để tạo nên những điều kỳ lạ trong cuộc sống! - Những lời đó vang vọng xuyên qua bóng tối khi Scott nhận ra mình đang tiến đến gần, gần hồ Fear hơn.

Nó tưởng tượng ra những tiếng đó à? Hay đó chỉ là những tiếng động lại trong đầu óc nó? Scott không thể đoán chắc được. Nhưng nó có thể chắc chắn về một thứ - Nó không có đủ sức để quay lại. Có cái gì đó bắt nó phải đi tiếp.

Và rồi đột nhiên, không một dấu hiệu báo trước, cả bầu trời sáng bừng lên đầy ánh chớp. Và tiếng sấm thì ầm ầm trên đầu nó.

- Bạn có đủ quyền năng để tạo nên những điều kỳ lạ trong cuộc sống! - Những tiếng đó lại cất lên. Chỉ có điều lần này to hơn. Và hình như nó vọng đến từ... từ dưới hồ.

Scott xoay người quay lại. Nhưng một lực vô hình lại bắt nó phải quay lại và đẩy nó về phía trước. Nó cảm tưởng như có ai đó hay một cái gì đó đẩy nó từ phía sau.

- Dừng lại! Dừng lại ngay! - Scott hét lên. Nhưng càng hét to nó lại càng bị đẩy về phía hồ mạnh hơn.

Nhanh hơn. Nhanh hơn nữa. Nó chắc chắn sẽ bị đẩy ngã xuống hồ.

Nhưng khi Scott chạm đến bờ hồ thì lực đẩy cũng biến mất.

Scott đứng lặng. Cố gắng điều hòa hơi thở. Và rồi nó chú ý đến nước trong hồ Fear. Nó đang sủi bọt và sôi ầm ầm giống như cái bình của Mac.

Và rồi một chuyện xảy ra.

Một con quỷ khổng lồ trồi lên từ dưới nước, ngay trước mặt Scott.

Scott đứng quá gần. Gần đến nỗi nó không nhìn rõ được con quỷ. Hơn nữa nó sợ là nếu nó nhìn thì con quỷ sẽ tóm lấy nó và nhấn nó xuống nước. Xuống mặt nước kinh tởm kia.

Nhưng rồi nó lấy hết cam đảm để nhìn con quỷ. Tim nó đập tưởng đến vỡ lồng ngực ra. Con quỷ rất giống Mac. Đó là Mac - Thật kinh khủng.

Con quỷ trông rất đen, đầy lông lá và to khủng khiếp với một cặp cánh to khổng lồ trên lưng. Răng của nó thì nhọn lều - sắc như răng cá mập.

Scott nghe thấy tiếng la từ một nơi xa vọng lại. Giọng này rất quen thuộc. Scott hy vọng có ai đó sẽ đến cứu nó.

Mac tiến đến gần và chộp cổ Scott bằng một bàn tay to lớn, lông lá, nhóp nhúa. Nó nhấc Scott lên cách khỏi mặt đất gần hai mét.

Scott cố gắng chống chọi lại. Nhưng chẳng có hy vọng gì. Con quỷ này khỏe ngang mười hai lực sĩ cộng lại.

Scott há miệng định la, nhưng con quỷ đã chặn bàn tay lông lá lên miệng nó và gần như định

bóp vỡ đầu nó.

Tiếng la từ nơi xa vọng lại to hơn.

Gần hơn.

Nhưng nếu có ai ở đó, cố gắng cứu nó, thì cũng muộn rồi.

Bởi vì Scott biết không ai có thể cứu nó được.

Chẳng có cách nào thoát khỏi Mac cả.

16.

Mac đột nhiên thả tay ra.

Scott rơi bịch xuống đất đau nhói.

Scott mở choàng mắt ra.

Phải mất đến một phút nó mới nhận ra không phải nó đang nằm cạnh hồ Fear mà là trên sàn nhà trong phòng ngủ của nó. Nó đã lăn lộn giãy đạp và rơi khỏi giường.

Đó chỉ là một giấc mơ. - Scott nghĩ. - Đó là một cơn ác mộng.

Scott nhắm mắt lại, nhưng lại mở ra ngay. Nó nghe có tiếng la hét.

Tiếng hét rất to.

Kelly đang hét - tiếng hét mà nó nghe thấy trong giấc mơ. Giờ thì nó không còn mơ nữa.

Scott nhìn thấy bố mẹ chạy qua phòng nó. Nó hỏi:

- Có chuyện gì thế mẹ?

- Mẹ không biết. - Mẹ trả lời mà không dừng lại.

Scott nhón chân chạy theo, nhưng chuẩn bị chạy thì nó chú ý đến một thứ. Và nó ước gì mình vẫn đang mơ.

Cuốn từ điển và cuốn bách khoa toàn thư đang lăn lóc trên sàn.

Ôi lạy Chúa! Cầu mong là Mac vẫn còn ở trong đó. - Scott cầu khẩn khi nó thận trọng tiến đến gần bể kính.

Nhưng Mac không có đó.

Scott nhào ra khỏi phòng và chạy xuống sảnh. Khi đến cửa phòng Kelly, nó chờ đợi sẽ nhìn thấy Mac cao hai mét đứng lù lù trên người chị mình.

Scott không nhìn thấy Mac nhưng nó chắc chắn là Mac đã gây ra chuyện này.

Kelly đang đứng trên giường. Mái tóc dài sáng màu của nó xoắn lại trước trán và hàng triệu nút rối dính vào nhau. Scott thấy nước mũi chị mình chảy lòng thòng.

- Sao lại thế này?

Bố hỏi, cố gắng gạt mấy sợi tóc dính trên mặt Kelly.

Kelly trả lời, giọng vẫn còn sợ hãi:

- Con không biết. Khi con dậy thì đã thấy thế rồi.

Scott biết nó phải tìm được Mac trước khi mọi người nhìn thấy. Nó liếc quanh phòng Kelly, nhìn khắp sàn, rèm cửa, bàn học. Rồi nó nhìn thấy Mac chui ra từ dưới gối của Kelly.

Scott băng qua bố mẹ đến ngồi lên giường Kelly, ngay trước Mac để giấu nó. Kelly hét lên:

- Á! Em làm đau chị.

Mẹ nhẹ nhàng nói:

- Mẹ tiếc phải nói với con điều này Kel, có lẽ chúng ta sẽ phải cắt ngắn tóc của con thôi...

- Không! - Kelly gào lên và bắt đầu khóc nức nở.

Scott cảm thấy chính nó cũng muốn hét lên khi nó nhìn thấy Mac vỗ tay sung sướng. Rồi con vọt bơi trèo khỏi giường và trượt trên sàn trơn bóng.

Scott bảo mẹ:

- Có lẽ mẹ nên xuống bếp và bôi một ít dầu lạc vào tóc Kelly.

Nó cần phải đẩy mọi người đi khỏi đây thật nhanh.

Kelly khóc to hơn còn mẹ thì cau mày nhìn nó.

Scott nói tiếp:

- Thật đấy! Một lần Glen bị dính kẹo cao su vào đầu, mẹ nó cũng làm thế mà.

Chẳng ai buồn trả lời.

Mac đứng dưới chân Kelly, cười toe toét với Scott. Mẹ cố gắng an ủi Kelly.

- Mẹ cam đoan với con là nó sẽ dài ra nhanh thôi mà.

Scott túm lấy một con thú nhồi bông của Kelly và ném mạnh vào Mac. Trượt rồi. Mac đang vẩy tay với nó.

- Để con thú của chị ở đó! - Kelly hét lên.

Bố nhìn nó bằng cặp mắt giận dữ.

Bố cố gắng phá vỡ không khi căng thẳng.

- Bố thậm chí không tưởng tượng là chuyện xảy ra như thế nào. Con đang làm gì vậy? Con đang tham dự một cuộc đấu vật trong lúc ngủ à?

Bố cố làm Kelly cười nhưng không được.

Scott sợ điếng người khi Mac bò dần về phía ống quần ngủ của bố.

- Cái gì vậy? - Bố hỏi.

- Chẳng có gì đâu ạ. - Scott nói dối. Nó nhìn Mac bò gần đến chỗ bố. - Con không thể tin được là chị Kelly lại cắt tóc đi.

- Im đi. - Kelly hét lên và đẩy Scott ra khỏi giường.

Đó là cơ hội của Scott.

Cơ hội duy nhất của nó.

Scott ngã xuống sàn. Nó lăn đến gần chân bố và túm lấy Mac.

Mắt nó chạm mắt Mac trong một giây.

Scott thấy Mac nháy mắt với nó. Rồi Mac chạy về góc tường và trượt vào lỗ thông hơi rộng.

- Ôi, không! - Scott nghĩ. - Mac đang chạy ra khỏi nhà mình và mình biết nó sẽ làm gì tiếp theo rồi.

Mac đã ở ngoài tầm kiểm soát của Scott.

17.

- Nó đã chạy ra khỏi nhà tớ. - Scott nhắc đi nhắc lại với Glen đến lần thứ một trăm.

Scott quay xe đạp vào đường ô tô và đạp thẳng đến gara. Glen đi ngay bên cạnh nó.

Suốt cả buổi học ở trường Scott cứ tự hỏi đi hỏi lại độc một câu hỏi: Bây giờ Mac đang làm gì.

Glen đỗ xe lại và nói.

- Tớ không thể tin được là cậu lại không nói gì với mẹ cậu về Mac.

- Thế cậu có biết tớ sẽ gặp rắc rối như thế nào nếu mẹ biết tớ nuôi Mac không?

Glen gật đầu:

- Ừ, nhưng nhớ mẹ cậu nhìn thấy thì sao? Nhỡ Mac chạy qua nhà hôm nay thì sao? Hoặc nó làm

chuyện gì đó tồi tệ hơn? Hãy nghĩ xem mẹ cậu sẽ tức giận thế nào? Sau đó thì chúng mình sẽ nói gì đây?

Scott bảo bạn:

- Chúng ta cần giữ kín chuyện này. Nếu có chuyện gì xảy ra cứ để một mình tớ nói.

Scott gợi ý:

- Trước tiên hãy tìm Mac ở phòng làm việc đã. Đó là nơi thông với lỗ thông hơi phòng chị Kelly.

Scott kéo chốt cửa phòng làm việc ra. Nó ngập ngừng một lúc. Được rồi, - nó nghĩ, - bây giờ mình đã sẵn sàng chờ đợi mọi chuyện xảy ra.

Nhưng nó lại không sẵn sàng chờ đợi chuyện này. Kelly đang đứng trong phòng, tóc cắt ngắn đến mức chưa bao giờ nó nhìn thấy. Hầu như là ngắn bằng tóc nó.

- Kiểu tóc mới của Kelly có đẹp không các con? - Mẹ hỏi.

Theo như giọng mẹ hỏi thì chỉ có mỗi cách trả lời là đẹp thôi.

Nhưng Scott không nói được.

Còn Glen trả lời ngay:

- Kiểu đầu này rất đẹp chị Kelly ạ.

Scott lặp lại như cái máy:

- Đúng vậy. Kiểu này rất đẹp, Kel.

Điều đó làm mẹ hài lòng. Mẹ nói với Kelly:

- Thấy chưa! Mẹ chẳng đã bảo với con thế là gì?

Rồi mẹ quay sang Scott dặn:

- Mẹ và Kelly sẽ đi phố một lúc. Mẹ sẽ mua thêm một số thứ cho váy của Kelly. Mẹ sẽ không đi lâu đâu. Các con ở nhà chơi ngoan đấy.

- Vâng ạ! - Scott trả lời ngay. Nó không thể đợi đến khi mẹ đi hẳn. Nó phải tìm Mac gấp.

Mẹ mở cửa phòng ra có vẻ lưỡng lự:

- Trời có vẻ sắp mưa. Có lẽ chúng ta không nên đi bây giờ.

Kelly vội vỉnh:

- Mẹ! Chúng ta đi một chút thôi, đi mẹ.

Mẹ đồng ý:

- Thôi được rồi, được rồi.

Trước khi bước ra sảnh Kelly quay lại dặn hai đứa:

- Cái váy của chị để trên đi vắng. Hai đứa không được đụng vào đâu đấy. - Và nó đóng sầm cửa lại.

Glen chạy ngay lại chỗ đi vắng nghịch cái váy:

- Đấy, cứ đụng đấy. Làm gì được nào.

Scott thở phào nhẹ nhõm:

- Có vẻ như mẹ tớ vẫn chưa biết gì về Mac cả.

Glen trả lời:

- Nếu cậu may mắn thì mẹ cậu sẽ không bao giờ biết cả. Ít nhất thì sáng nay thì Mac cũng không làm điều gì xấu.

Scott đi ra khỏi phòng:

- Chúng ta có khoảng một giờ để tìm nó. Chúng ta phải tìm ra nó. Trước tiên hãy tìm ở phòng tớ.

Khi chúng đi ngang qua bếp, Scott nghe có tiếng động. Những tiếng gặm rất to. Cả Glen cũng nghe thấy.

Glen hỏi:

- Cái gì vậy?

- Tớ không biết.

Scott chậm chậm đi về phía có tiếng động. Nó phát ra từ một trong những cái tủ bếp.

Gáu!... Gáu!... Gáu!...

Glen nhắc lại:

- Cái gì vậy?

Scott trả lời:

- Chỉ còn cách là tìm hiểu thôi.

Nó tiến đến gần và nắm lấy tay nắm cửa tủ.

Nó thật sự không muốn mở ra.

Nó biết có một sự phiền toái ẩn sau cánh cửa. Một sự phiền toái lớn bắt đầu bằng chữ M.

Nhưng nó không có sự lựa chọn nào khác.

Nó phải mở cửa ra.

18.

Scott chậm chậm kéo cánh tủ ra.

Mac chui ra. Người nó phủ đầy ngũ cốc, mì ống, đậu, đường, bột.

Scott kêu lên:

- Nhìn xem nó đã làm gì này.

Mọi cái hộp trong tủ đều bị cào rách. Thức ăn làm sẵn vung vãi khắp nơi, bánh bích quy, hộp mì ống, món mì Tây Ban Nha mà Kelly ưa thích, món đậu Peru, bánh bích quy giòn... Tất cả đều bị Mac lôi ra ném thử. Miệng Mac còn đang nhóp nhép nhai khoai tây chiên.

Scott nói:

- Nó đã mở mọi hộp và ném thử. Chỉ trừ hộp mận khô thôi.

Điều đó đúng. Chỉ có mỗi hộp mận khô là còn nguyên trên giá không bị đụng đến.

Scott liếc quanh bếp. Thực phẩm rơi ra khỏi tủ, vung vãi đầy sàn.

Và Mac ở đó. Nó đang đứng giữa đống lộn xộn đó. Người phủ đầy bột. Trông nó thật giống với người tuyết.

Khi Mac giậm chân lên những vụn bánh. Bột trắng xóa rơi từ đám lông của nó xuống sàn.

- Mẹ tớ sẽ phát điên lên khi nhìn thấy thế này đây.

Glen bảo bạn:

- Đừng lo. Chúng ta sẽ thu dọn lại trước khi mẹ cậu trở về.

Scott hy vọng chúng sẽ có đủ thời gian để làm chuyện đó. Nhưng trước tiên nó phải tìm ra cách khống chế Mac đã. Và trong chuyện này nó lại càng không có nhiều thời gian lắm.

Chỉ có một việc Scott cần làm ngay bây giờ là bắt lấy Mac và kiếm một cái gì đó nhốt nó lại. Một cái gì đó có nắp thật chắc.

Scott biết nó phải hành động thật nhanh. Không thể để cho Mac có thời gian trốn chạy lần nữa. Vì vậy, không một lời báo trước, nó xông đến chỗ Mac, giữa đám gạo và bột.

Nhưng, như thường lệ Mac lại nhanh hơn Scott. Thực tế nó rất nhanh. Phải đến một phút sau Scott mới nhận ra là mình đã tóm huyệt Mac.

- Bắt lấy nó! Glen! - Scott hét lên bảo Glen khi Mac chạy quanh bếp.

Glen chụp lấy Mac. Nhưng Mac vẫn nhanh hơn. Glen đuổi tiếp và bị ngã trượt dài trên sàn, đầu đập đánh bốp vào chân bàn. Đau điếng.

Glen rên rĩ:

- Ôi! Tớ nghĩ là đầu tớ vỡ toang ra mất rồi.

Scott an ủi:

- Đầu cậu chẳng vỡ đâu mà lo.

Glen vỗ vỗ tay vào trán trả lời:

- Ừ, có lẽ vậy. Đầu tớ ù đặc đi.

Scott kéo Glen đứng dậy và nói:

- Nếu chúng ta không bắt được Mac và dọn dẹp chỗ này sạch sẽ trước lúc mẹ tớ về thì tai cậu không những ù mà còn điếc đặc nữa ấy chứ. Lòì quát mắng đã trực sẵn trên đầu lưỡi mẹ tớ rồi đấy.

Glen đi ra khỏi bếp và nói:

- Tiếp tục thôi. Nếu Mac chạy thẳng từ nhà bếp ra thì chắc là nó đã vào phòng làm việc của bố cậu rồi.

Scott gần như nghẹn thở khi nhìn quanh cảnh phòng làm việc của bố. Glen đã đúng. Mac đã vào phòng làm việc của bố. Hoặc ít nhất là nó đã ở đó.

Giấy tờ, cặp tài liệu, sách vở vung vãi trên sàn. Cái lọ mực cổ bố vẫn để ở giữa bàn bị lật đổ. Mực dây đầy cái bàn thảm bằng da mà bố rất quý.

Glen đứng nhìn đông lộn xộn nói:

- Giờ thì không chỉ mẹ cậu là người trách mắng đâu.

- Cậu bảo tớ phải làm gì bây giờ? - Scott chán nản hỏi.

Nó biết không thể có cách nào vừa dọn phòng làm việc lại vừa dọn bếp trước khi mẹ nó trở về cả.

Glen lắp bắp:

- Chúng... chúng ta phải... phải làm gì bây giờ?

Scott trả lời:

- Trước tiên là chúng ta phải tìm ra Mac. Và tốt hơn cả là nên tìm ra nó nhanh lên trước khi nó phá hỏng cả ngôi nhà.

Scott với Glen đi ra sảnh. Nếu Mac vẫn chạy theo đường thẳng thì có lẽ nó đã vào phòng ăn.

Scott giục Glen:

- Nhanh lên!

Tất cả những đồ sứ và pha lê đắt tiền của mẹ đều được bày trong phòng ăn. Và chắc có điều gì xảy ra với chúng thì mẹ giết nó mất. Chắc chắn là như thế.

Scott chạy xộc vào phòng ăn, cuống quýt nhìn mọi thứ.

Phải đến một lúc sau nó mới nhận ra là tất cả vẫn còn nguyên.

Không có cái gì bị vỡ cả.

Mac không có trong phòng.

Ít nhất thì nó không vào đây. - Scott nói, cảm thấy nhẹ nhõm phần nào. Nhưng nó chẳng cảm thấy thế được lâu.

Khi nó rời phòng ăn đi ra phòng làm việc, nó nhìn thấy một sự việc kinh khủng đến mức nó ước thà Mac làm vỡ tất cả những đồ pha lê quý của mẹ còn hơn.

Thà vỡ một chồng đĩa pha lê đẹp mẹ nó còn dễ tha thứ hơn nhiều.

19.

Cái váy của Kelly. Cái váy cho lớp học nhảy.

Cái mà mẹ đã cặm cùi may vá hàng tuần... giờ đã bị phá tan tành.

Scott bưng kín mặt lại. Nó không thể đứng nhìn những gì Mac làm nữa.

Hai tay áo bị xé toang, một cái bị xé nhỏ thành những mảnh vụn rơi xuống sàn, cái kia bị mắc vào cạnh đi văng nhờ mấy cái ghim.

Những chuỗi hạt vàng trang trí văng khắp phòng. Đó không phải là những hạt đơn để dính vào váy mà mẹ đã phải mất mấy ngày để khâu ghép chúng lại.

Tồi tệ hơn cả là những vết bẩn phủ trên toàn bộ cái váy. Như là váy được may từ loại vải đen dày vậy.

Glen rên rỉ:

- Mẹ cậu sẽ giận điên lên khi nhìn thấy những thứ này mất.

Scott bỏ tay ra và nhìn vào đồng thiết hại do Mac gây ra.

- Đúng vậy. Và mẹ tớ sẽ buộc tội chúng mình.

- Không đâu, nếu chúng ta sắp xếp lại mọi thứ trước khi mẹ cậu trở về. Đó là việc chúng ta phải làm. Chúng ta sẽ sắp đặt lại. Rồi cậu sẽ thấy. Mọi thứ sẽ lại đầu vào đấy. Chúng ta sẽ sắp lại tất cả. Sẽ ổn thôi.

Glen chạy khắp phòng, cố thu nhặt những hạt trang trí.

Scott chậm chạp lê bước đến bên đi vắng và nhìn chăm chăm vào phần còn lại của cái váy.

Sẽ không ổn. Và Scott biết chẳng còn cách nào có thể thu xếp lại những thứ mà Mac đã phá phách, trước khi mẹ về được.

- Không cần đâu Glen. - Nó sốc đến mức sợ hãi. - Chúng ta không thể làm gì được đâu.

Scott thấy Mac đang đu trên rèm cửa đi vắng. Nó hét lên:

- Nó đây này!

Mac nhả cái rèm ra và chạy trên thanh luồn rèm trước khi Scott kịp bắt nó.

Scott hét lên:

- Mac! Quay lại đây!

Nhưng Mac nhảy xuống và chạy ra cửa.

Glen đuổi theo nó. Theo sau là Scott.

- Cố giữ nó lại! - Scott bảo Glen khi chúng đuổi Mac xuống sảnh và trở lại nhà bếp. - Nếu chúng ta không bắt được nó. Có trời mà biết nó sẽ gây ra những chuyện gì!

Glen bảo:

- Nó nhanh quá! Chúng ta sẽ không bao giờ bắt được nó mất.

Rồi Scott nảy ra một ý rất hay. Nếu không bắt được Mac thì đuổi nó ra khỏi nhà cũng được.

Scott bảo Glen khi chúng chạy qua bếp ra sảnh:

- Glen! Quên chuyện bắt Mac đi. Mở cửa phòng làm việc thông với gara ra.

Glen hỏi:

- Tại sao?

Scott thì thầm:

- Vì chúng ta sẽ đuổi chúng qua lối gara và thoát khỏi nó mãi mãi.

- Ý kiến hay đấy. - Glen chạy ra phòng làm việc trong khi Scott vẫn đuổi theo Mac.

Mac kéo Scott chạy qua tất cả các phòng ở tầng một. Cuối cùng con quỷ lông lá chạy vào phòng làm việc.

- Tránh xa khỏi cửa đi. - Scott kêu to khi đuổi theo Mac chạy vào phòng. - Cậu sẽ làm nó sợ và chạy sang hướng khác đấy.

Glen vội nhảy sang bên cạnh và Mac chạy xuyên qua cánh cửa mở đúng như Scott hy vọng.

Scott hét lên:

- Nhanh lên. Tớ sẽ đuổi nó ra bên ngoài còn cậu sẽ nhấn nút đóng cửa gara lại.

Scott và Glen chạy ra khỏi phòng làm việc và đóng sầm lại sau lưng chúng. Cái xô đựng ốc và bulông trên giá rơi xuống vào dọc tường phía trái gara. Scott thấy Mac đang chạy luồn dưới cái giá.

- Ôi, không! - Scott thở hổn hển khi Mac đứng lại và nhấc can sơn trên giá xuống. Khi nó đặt can sơn xuống sàn, cái nắp bật tung.

Sơn tràn ra.

Sơn vung vãi khắp nơi, trên tường, trên sàn, ghế ngồi. Và tồi tệ hơn cả là một vệt to bên cạnh cửa cái xe hơi trắng của bố.

Scott kinh hoàng nhìn cái xe. Nó rên rỉ:

- Sao hôm nay bố không đi xe đi làm cơ chứ.

- Nếu bố cậu nhìn thấy thế này, chắc bọn mình bị quay chín hết.

Mac nhảy xuống khỏi cái giá và đứng trên nóc xe.

Scott hét lên tức giận:

- Rồi mày cũng sẽ phải chết thôi.

Và rồi nó chộp lấy mui xe. Nhưng Mac lại trốn thoát lần nữa.

Chỉ có lần này Scott cảm thấy vui. Bởi vì Mac chạy khỏi gara và thẳng tiến ra đường ô tô.

Scott hét bảo Glen.

- Đóng cửa lại. Đóng cửa lại mau!

Glen nhấn cái nút trên tường để đóng cửa gara tự động. Và cánh cửa bắt đầu hạ xuống. Mac quay đầu lại, chân vẫn chạy tiếp.

Scott chồm chồm nhảy lên nhảy xuống giục như thế làm như thế là cánh cửa sẽ hạ xuống nhanh hơn ấy.

Nó nín thở khi cánh cửa hạ xuống gần hơn, gần hơn nữa, sắp sát đất rồi.

Cánh cửa chỉ còn một đoạn nữa là chạm đất.

Mac chỉ còn cách một đoạn nữa thôi là biến mất mãi mãi.

Chúng ta làm được rồi, hoan hô, - Scott nghĩ.

Và Scott nghe thấy một tiếng kêu.

Một tiếng kêu rất khủng khiếp.

20.

Glen la lên:

- Chúng ta chệt chết nó rồi!

Tự Scott cũng nhìn thấy thế. Thò ra khỏi cánh cửa gara đã đóng sát mặt đất là một cánh tay và một cái chân của Mac, chúng không động đậy nữa. Phần còn lại thì bẹp gí dưới cửa.

Scott thấy đau quặn bụng. Nó không bao giờ muốn giết Mac cả mà chỉ muốn thoát khỏi nó thôi.

Scott nhấn cái nút để nâng cửa gara lên. Trời bắt đầu mưa lâm thâm.

Thôi cũng được. - Nó nghĩ. - Thế là Mac sẽ không gây rắc rối nữa.

Scott tiến đến gần để nhìn rõ hơn. Đầu Mac gần như bẹp gí. Người nó cũng ở tình trạng tương tự. Những hạt mưa nhỏ rơi xuống, thấm vào lớp lông của nó.

Scott thông báo:

- Nó đã chết rồi.

Glen nói:

- Thật là kinh khủng.

Scott cúi xuống nhìn Mac và nói với Glen:

- Chúng ta sẽ chôn cất nó tử tế.

Glen gật đầu:

- Trước tiên chúng ta phải nhấc nó lên khỏi sàn đã.

Nó lấy mũi giày đụng khế vào Mac, một cái chân rời ra.

- Ối! Kinh quá! - Scott kêu lên và định đi vào nhà.

Glen nói:

- Tiếp tục đi. Tốt hơn là chúng ta hãy nhanh lên. Trời đã bắt đầu mưa nặng hạt rồi.

Mac đã bị thấm ướt. Mưa thấm vào đầu nó, người nó, chân nó, tay nó.

Nhưng bây giờ... nó hình như... thay đổi.

Nó không còn bẹp gí nữa.

Nó dường như to ra.

Scott thở hắt ra:

- Ôi, không! Đừng lặp lại một lần nữa.

21.

Scott thét lên:

- Nó đã sống lại rồi.

Glen cũng kêu lên:

- Nhìn cái chân nó kìa. Nó lại mọc ra.

- Không thể thể được! - Scott gào lên.

Nhưng khi cúi xuống gần hơn nó nhận ra Glen đã đúng. Chân Mac đang mọc lại.

Một mẫu xương tòi ra chỗ sẽ có cái chân. Nó dài ra và rồi bắt thịt, lông lá phủ đầy khúc xương.

Scott nhận thấy cái chân bị rời ra đang co lại nhanh như chiếc móng mọc ra.

- Đây là chuyện kinh dị nhất mà tớ từng thấy.

Scott nói và lùi lại tránh xa Mac.

- Làm sao xảy ra chuyện này được nhỉ?

Glen cũng lùi lại.

Scott trả lời:

- Đó là do nước. Cậu có nhớ không, hôm chúng mình từ hội chợ trở về đặt nó vào nước nó lại khỏe. Thậm chí còn tốt hơn lúc trước. Nó phát triển lớn hơn. Cứ như là nước có thể chữa cho Mac mọi thứ bệnh đấy.

Glen thở dốc:

- Ừ, thậm chí cả cái chết.

Scott nhìn Mac đang nhảy như con chơi chơi. Trông nó to hơn, mạnh hơn bao giờ hết.

- Chúng ta sẽ không bao giờ thoát khỏi Mac. - Scott nhận ra. - Không bao giờ. Mac hoàn toàn không hủy diệt được.

Glen thì thầm lo lắng hỏi:

- Chúng ta phải làm gì bây giờ?

Mac đứng đó, nhìn chăm chăm vào hai đứa.

Scott cố gắng suy nghĩ nhưng nó vẫn chưa tìm ra cách nào hay cả.

Scott nói đầy hy vọng:

- Có thể khi chúng ta để nó ở đây một mình, nó sẽ đi.

Scott nghĩ đến điều đó trong giây lát. Nó ước gì Mac sẽ đi khỏi đây. Nhưng điều đó sẽ không bao giờ xảy ra. Và Scott biết thế.

Chỉ còn một cách duy nhất. Chúng phải bắt lấy Mac và nhốt nó lại mãi mãi. Không nói một lời, Scott nhích về phía Mac.

Mac vẫn không động đậy.

Glen hỏi:

- Cậu định làm gì thế?

- Cậu cứ im đi đã. - Scott bảo Glen và bước một bước nữa về phía Mac.

Mac vẫn đứng im.

Scott nhẹ nhàng nói:

- Tao sẽ không làm mày đau đâu. Tao chỉ muốn vuốt ve mày thôi. Chỉ thế thôi.

Glen hỏi giọng nghi ngờ:

- Cậu điên à? Hay định làm gì thế?

Scott tiến lên để chụp lấy Mac. Nó cào móng tay nhọn hoắt vào mặt Scott. Scott giật đầu ra sau nhưng Mac vẫn chụp được đúng đỉnh đầu của nó.

- Ối! - Scott la lên.

Mac rít lên một tiếng và thò tay lên giá gara.

Một tay nắm Scott, tay kia Mac vung cái búa lên và đập mạnh xuống đầu Scott.

Glen hét to:

- Cẩn thận đấy.

Scott nhắm chặt mắt lại. Cái búa chệch đầu nó khoảng một ly.

Mac nhặt cái tô-vít và ném về phía Glen.

Glen kêu lên.

- Nó đang cố gắng để giết chúng ta đấy. Chạy vào trong nhà thôi.

Hai đứa cầm đầu chạy về phía cửa.

- Nhanh lên! - Scott gào lên khi Glen mở mãi không được cái chốt cửa. - Nhanh lên đi!

Cuối cùng Glen cũng mở được cửa ra, hai đứa chui tọt vào trong phòng làm việc.

Scott cố gắng sập cửa lại nhưng không được.

Bởi vì Mac đang đẩy từ phía kia.

Scott gọi:

- Giúp tớ với, Glen!

Nó dùng hết sức để đẩy cửa lại.

Glen cũng dùng hết sức để đẩy.

Nhưng Mac khỏe hơn cả hai đứa hợp lại. Scott và Glen ngã lăn nhào ra sàn khi Mac xông vào và mất hút trong nhà.

22.

Scott đứng lên:

- Nhanh lên. Chúng ta phải gọi điện cho cảnh sát.

Glen hỏi:

- Và nói với họ về cái gì? Rằng chúng ta có một con vượn bơi giết người khổng lồ trốn khỏi nhà à? Họ mà tin những điều đó thì loạn.

Scott trả lời:

- Chúng ta sẽ bảo họ là có tên trộm vào nhà hay là có một con thú hoang nào đó. Nói cách nào cũng được miễn là họ đến đây.

Glen bắt đầu gàn:

- Họ sẽ không...

Scott cắt ngang:

- Mac nghĩ là chúng mình cố tình dè chết nó. Nó điên lên và đuổi theo chúng ta. Tớ sẽ gọi đường dây nóng 911 ngay bây giờ.

Scott và Glen chạy tìm điện thoại trong bếp. Scott bắt đầu nhấn số. Và nó nghe một tiếng hét kinh khủng từ phòng làm việc.

- Scott! - Giọng mẹ nghe còn khủng khiếp hơn tất cả những gì Mac đã làm. - Con đến đây ngay!

Bụng Scott đau quặn lại. Giờ thì nó cảm thấy ốm thật sự. Khi nó và Glen xuống phòng làm việc, Scott cố tình tìm cách để nói với mẹ về Mac.

- Con đã làm gì đây? - Mẹ quát lên khi nó thò mặt vào phòng.

Scott nói:

- Mẹ! Con không làm những chuyện đó. Con thề là không phải con mà.

Mẹ cầm cái váy của Kelly lên, liếc nhìn nó.

- Thế thì ai làm đây?

Scott bắt đầu kể:

- Chúng con nuôi một con vượn bơi. Nó to hơn trong hướng dẫn và bây giờ nó biến mất trong nhà mình. Nó phá phách mọi thứ. Nó đuổi theo con và Glen. Mẹ phải giúp chúng con mới được.

- Ôi, Scott! - Mẹ lắc đầu. - Con nghĩ là mẹ sẽ tin vào câu chuyện bịa đặt này à?

Scott cần khẩn:

- Mẹ, xin hãy tin con. Con đang nói sự thật. Đúng không, Glen?

Glen gật đầu, lúng búng không nói nên lời.

- Mẹ không muốn nghe con nói một lời nào nữa.

Mẹ quát lại. Chưa bao giờ Scott thấy mẹ giận dữ như thế. Mẹ quăng cái váy hồng lên đi văng.

Kelly gào lên:

- Tao ghét mày! Tao ghét cả hai đứa chúng mày!

Và nó bắt đầu nức nở.

- Đừng khóc, Kelly. - Mẹ nhẹ nhàng vuốt tóc Kelly và liếc nhìn Scott. - Không sao đâu.

- Có chứ. - Kelly ngúng nguẩy. - Cái váy của con bị hồng và con sẽ không tham dự lớp học nhảy được nữa.

Mẹ nói:

- Chúng ta sẽ đi mua cái váy ở hội chợ. Còn con, Scott, con sẽ phải trả tiền. Dù cho suốt cả cuộc đời con cũng phải trả.

Scott đứng yên lặng.

Mẹ và Kelly đi ra ngoài.

- Tớ ước gì mình không nghe nói về những con vượn bơi.

Scott rên rỉ. Đầu rũ xuống. Nó thấy Mac đang ngồi trên ghế sofa.

- Nó đây này! - Scott hét lên. Và Mac cũng hét lại, to hơn, nó nghe răng ra.

Scott hô:

- Bắt lấy nó!

Mac nắm đầy tay những hạt trang trí, nó ném về phía Scott và Glen. Ba hạt bay trúng mặt Scott:

- Á... á... á. - Nó hét tướng lên, cổ xoa chỗ đau rát.

Mac túm lấy một ống tay váy của Kelly và chạy ra khỏi phòng.

Scott nói:

- Chúng ta phải tìm thấy nó. Nó sẽ còn phá phách nếu chúng ta chưa bắt được nó.

Glen gợi ý:

- Hãy chia ra. Cậu tìm tầng trên còn tớ tìm tầng dưới.

- Ý kiến hay đấy. - Scott đồng ý.

Scott chạy lên tầng. Đầu tiên nó kiểm tra nhà vệ sinh. Nó nhòm vào bên trong. Không có Mac ở đó. Nó cúi xuống, kiểm tra sàn, thì có ai đó đập vào vai nó.

Scott quay lại và hét lên.

- Tớ đây mà. - Glen thì thào.

- Cậu làm gì ở đây! Cậu kiểm tra tầng một cơ mà.

Glen lắp bắp:

- À ừ nhưng mà tớ... tớ quyết định không chia... chia ra nữa. Như thế... thế không an... toàn.

Scott cắt ngang:

- Suyt. Nghe này.

Scott nhìn chằm chằm vào bồn vệ sinh chờ đợi Mac sẽ nhảy ra và rồi nó nhận ra tiếng động không phát ra từ bồn vệ sinh, mà từ tầng dưới vọng lên.

Glen nói:

- Nghe như tiếng nước chảy ấy.

Scott nắm lấy tay Glen và kéo bạn xuống tầng dưới.

- Nhanh lên. Nó đang ở phòng tắm.

Lúc hai đứa đến cửa phòng tắm. Scott cảm thấy nghẹt thở. Nước tràn đầy bồn tắm và trào ra khắp sàn.

Scott nhanh chóng vặn vòi lại.

- Nhìn xem. Mọi thứ đều thấm ướt cả rồi. Lấy mấy cái khăn tắm lại đây.

Glen lấy mấy cái khăn và quăng xuống sàn.

Khi Scott và Glen thấm nước, chúng nhận thấy nước thậm chí còn nhiều hơn.

Nước không chỉ tràn ra từ bồn tắm.

Nước chảy ra từ dưới nắp bồn vệ sinh.

- Có chuyện gì vậy? - Scott nhấc cái nắp ra và nhìn vào bên trong.

Mac đang ở trong đó.

Nhìn chăm chăm vào nó.

Mắt Mac bây giờ đen sì. Ở giữa đỏ như hai cục than hồng.

Mac nhe hàm răng khểnh ra. Nó dài và nhọn chưa từng thấy. Ngay cả lông nó cũng có vẻ nhọn như lông nhím ấy.

Scott đóng sập nắp bồn lại.

- Nó ở trong này này. To và nguy hiểm lắm.

Glen hét lên:

- Giữ lấy nó! Giữ lấy nó! Nhanh lên! - Và nó ngồi ngay lên nắp bồn.

Mac đẩy cái nắp thật mạnh. Cái nắp bật lên, Glen ngã nhào ra sàn.

Scott cố đẩy cái nắp lại. Nó hét lên:

- Cố dậy đi! Giúp tớ với.

Glen nhảy lên và lại ngồi đè lên nắp. Nhưng Mac bẩy nó lên đẩy ra một khe vừa đủ để nó thò bàn tay lông lá ra... Túm lấy chân Scott.

- Ối! - Scott cố gắng đạp ra.

Nó bảo Glen:

- Cậu nói ra một chút để tớ đẩy tay nó trở lại đã.

Glen nhích ra, và Scott cố đẩy tay Mac vào. Nhưng Mac túm chặt lấy tay Scott. Scott giật mạnh. Máu rỉ ra từ các vết thương.

Bây giờ cả hai tay Mac đã thò ra khỏi bồn. Rồi nó thò đầu ra, cười nhả nhổ, một nụ cười tội lỗi.

Scott dựa người ra sau, nhặt được cái bàn chải cọ nhà vệ sinh, nó ném về phía Mac. Cái bàn chải trượt qua lớp lông dày của Mac và rơi xuống nước.

Glen sập cái nắp lại một lần nữa. Cả hai đưa cổ gắng đè cái nắp xuống.

Glen hét lên:

- Đè xuống! Đè chặt vào.

Scott đứng cạnh nó và chèn cái tay nắm xuống.

Từ bên trong chúng nghe tiếng Mac rít lên thật to một hồi lâu.

Scott lạnh cứng người khi nghe tiếng nước chảy trong bồn.

Rồi nó nghe tiếng nước bị hút cạn qua ống cống.

Rồi mọi thứ trở nên yên lặng.

23.

- Cậu nhìn đi.

Glen nói:

- Tớ không muốn nhìn. Mà tại sao chúng ta phải nhìn làm gì cơ chứ.

Scott thở dài:

- Để chắc là nó đã đi rồi.

- Đây là phòng vệ sinh nhà cậu. Thế thì cậu nhìn đi.

Phải cố gắng lắm Scott mới đủ can đảm để nhắc nắp bình lên và nhìn vào trong.

Chẳng có dấu hiệu gì của Mac cả. Có lẽ nó bị cuốn đi cùng nước rồi. Scott đóng cái nắp lại và thở phào nhẹ nhõm.

Scott liếc quanh nhà tắm:

- Tốt hơn là chúng ta nên dọn dẹp đồng lộn xộn này trước khi mẹ tớ trở về. Cậu đi xuống nhà bếp ở tầng dưới và lấy cái chổi lau nhà để quét nước khỏi sàn đi.

Glen đi ra ngoài.

Scott nhắc lên một cái giẻ thấm và quăng vào bồn tắm. Nó ngồi trên thành bồn chờ nước ngập đầy giẻ.

Cách! Cái nắp bồn vệ sinh bật lên.

Scott kinh hoàng nhìn Mac bay vọt ra khỏi bồn vệ sinh và tiến thẳng về chỗ nó.

Scott hét lên sợ hãi khi Mac bay vọt qua đầu nó.

Bây giờ cánh Mac đã rộng như cánh một con dơi to. Nó vỗ cánh điên cuồng và rít lên những tiếng man rợ.

Scott nhìn chăm chăm vào những cái răng nhọn lều, vàng khè của Mac. Chúng to như những chiếc răng nanh lớn.

Mac chúi thấp xuống. Những cái vuốt chĩa về phía Scott.

- Tránh xa khỏi tao ra. - Scott lấy hai tay bưng kín mặt.

Mac lờ đi. Nó tiếp tục bổ xuống, răng nhe ra, mồm há to chuẩn bị cắn Scott. Scott cuống cuống chạy khỏi phòng tắm. Nó chạy xuống sảnh dưới. Mac đuổi theo nó, vừa cào cào cái vuốt, vừa đập cánh loạn xạ.

- Glen, cứu tớ với! - Scott hét gọi bạn khi chạy đến cầu thang.

Scott không há được mồm ra nói nữa. Móng vuốt của Mac đang bổ thẳng vào mặt nó.

Scott cảm thấy cái vuốt sắc nhọn của Mac lướt nhẹ qua má mình.

Nó giật mạnh đầu ra sau. Chân nó trượt dài trên thảm trải sàn. Nó ngã lăn lông lốc xuống cầu thang.

Khi rơi đến chân cầu thang nó lồm cồm bò dậy ngay trước khi Mac kịp tấn công lần nữa.

Nó chạy qua phòng khách về phía nhà bếp. Mac vẫn bay vè vè đuổi theo sau.

Glen đi ra khỏi nhà bếp với cái chổi lau trên tay và gói bánh qui trên tay kia. Khi nhìn thấy Mac nó buông rơi cả hai.

- Nó từ đâu chui ra thế? - Glen hét tướng lên và cũng chạy vào bếp.

Scott trả lời:

- Nó chui ra khỏi bồn vệ sinh và bây giờ đang tìm cách giết tớ.

Mac lại cào vào mặt Scott lần nữa. Lần này nó cố gắng tóm lấy Mac. Nhưng chỉ tóm được một móng lông đâm vào tay đau nhói.

Scott bảo Glen:

- Đừng động vào nó. Lông nó nhọn như lông nhím ấy.

Glen chui vào gầm bàn rên rĩ:

- Tớ cũng không có ý định đụng vào nó.

Scott nhìn lướt nhanh nhà bếp cố tìm một vũ khí tự vệ. Nó nhất định phải chặn Mac lại.

Mac bay xuống gầm bàn và tấn công Glen.

- Cần thận đấy! - Scott la lên cảnh báo.

Glen cuộn tròn người lại lăn đi chỗ khác trước khi Mac kịp cào nó.

Mac bay vòng quanh bếp và đậu lên nóc tủ lạnh. Nó đậu ở đó khoảng một phút, rít lên những tiếng ghê rợn.

Glen nói:

- Chúng mình phải làm gì đó mới được. Nếu không chúng mình sẽ chết mất. Scott để ý thấy chiếc chảo rán trên nóc lò. Nó nảy ra một ý.

Mắt vẫn canh chừng Mac, Scott bò ra chỗ cái lò và lấy cái chảo giấu sau lưng.

Scott tức giận gọi:

- Đến đây. Con khỉ lộn ngu ngốc kia. Đến đây mà bắt tao.

Glen nhảy ra góc phòng khác, hét lên.

- Cậu điên mất rồi, Scott.

Scott hét lên lần nữa, không chú ý đến Glen:

- Đến đây. Mac. Đến mà bắt tao. Con vượn bơi mù kia.

Mac vỗ hai cánh phành phạch. Nó nhe răng ra và rít lên những tiếng ghê rợn. Nó bay thẳng đến chỗ Scott.

Scott vung cái chảo lên như chuẩn bị tư thế đập bóng chày. Khi Mac còn cách khoảng một sải tay. Nó giang thẳng cánh đập cái chảo thật mạnh. Một cú đập trúng đích.

Mac trượt dài xuống sàn bếp và bắn mạnh vào bức tường đối diện. Rồi nó nằm thẳng cẳng ra sàn không động đậy.

Scott bảo Glen:

- Nhanh lên, chúng mình phải nhốt nó trước khi nó tỉnh lại.

- Rồi chúng ta sẽ làm gì với nó? - Glen hỏi. Nó cúi xuống và lục tung cái tủ lên.

- Không cần đâu. Cậu có nhớ là nó đã bị khô và nhăn nheo lại khi ra khỏi nước không.

- Có. - Glen đã trả lời và chuyển sang lục cái tủ khác.

- Tớ cá là nếu chúng mình giữ nó ra khỏi nước. Nó sẽ khô cong và trở lại là miếng pha lê ban đầu cho mà xem.

- Có thể. - Glen trả lời, giọng không mấy tin tưởng.

Scott nhìn thấy cái bình to đựng bánh trên giá. Nó chớp lấy và nói:

- Chúng mình sẽ cho nó vào đây.

Mac bắt đầu rên rỉ.

- Nhanh lên! Khẩn trương lên! - Glen giục.

Scott nhanh chóng mở nắp bình và đổ bánh ra giá. Rồi nó nhón chân đi đến chỗ Mac. Nó thì thào bảo Glen:

- Nhấc nó lên và bỏ vào bình đi.

Glen nói:

- Tớ không làm đâu.

Scott nhấn mạnh:

- Tớ đã đập nó và bây giờ thì cậu nhấc lên.

Glen kêu tướng lên:

- Tớ không động vào nó đâu.

- Thôi được rồi. - Scott túm lấy đầu cánh con vượn và bỏ nó vào bình.

Glen hỏi:

- Bây giờ làm gì?

- Dán nó lại. - Scott trả lời.

Nó chớp lấy cuộn băng dính to tướng trong ngăn kéo, bảo Glen giữ cái nắp cho chắc và nó cuốn băng dính quanh nắp bình.

Scott nói tiếp:

- Tớ sẽ đi lấy thêm băng dính nữa cho chắc chắn.

Glen nói với theo:

- Nhanh lên! Trước khi nó tỉnh dậy và phá nát mọi thứ.

Scott chạy ra khỏi gara và quay lại với một cuộn băng dính trắng, một cuộn băng dính cách điện và một cuộn băng dính dán tường.

Glen nói:

- Nó tỉnh dậy rồi. Tớ nghe tiếng nó cào vào thành bình.

Scott và Glen quấn băng dính quanh bình. Chúng không nghe thấy một tiếng động nào của Mac nữa.

Khi quần hết băng dính, hai đứa mang cái bình vào phòng Scott và đặt nó trong tủ quần áo. Chúng phủ ít quần áo cũ lên và đóng cửa lại.

25.

Ba ngày sau Scott bảo Glen.

- Cậu nghe này. - Nó lắc lắc cái bình gí vào tai Glen.

Glen lắng nghe và nói:

- Tớ chẳng nghe thấy gì cả.

Scott lại lắc cái bình, gí sát hơn nữa vào tai Glen và hỏi.

- Giờ cậu có nghe thấy gì không?

Glen lắc đầu, nhưng nó dừng lại:

- Có. Khó mà nghe rõ được là tiếng gì.

Scott nói:

- Tớ nghĩ thế là được rồi. Mac đã khô đi và trở về là miếng pha lê ban đầu.

Glen lo lắng:

- Tớ không nghĩ thế.

Scott cố gắng thuyết phục cả Glen và chính nó:

- Nó đã ra khỏi nước ba ngày nay rồi.

- Vì sao chúng ta không quăng cái bình ngu ngốc này vào thùng rác và quên chuyện này đi nhỉ.

Scott lắc đầu:

- Vì chúng ta phải chắc là nó đã biến mất. Và ta không chắc được trừ phi nhìn tận mắt.

Glen từ chối:

- Tớ không muốn nhìn đâu.

- Chúng ta phải nhìn, Glen ạ, dù chính bản thân tớ cũng không muốn nhìn. Nếu không lúc nào chúng mình cũng lo là Mac sẽ chui ra và tìm giết chúng ta.

Scott hít một hơi thật sâu và mở lớp băng dính phía ngoài ra.

Glen hoảng sợ nhảy khỏi giường:

- Chuyện gì sẽ xảy ra nếu nó không trở về là miếng pha lê. Sẽ thế nào nếu nó đang cố chui ra?

Scott dừng tay mở.

- Ý cậu định nói gì?

- Sẽ thế nào nếu nó bám chắc vào cạnh bình và ta không nghe tiếng nó khi lắc?

Scott trả lời:

- Chẳng có cái gì trong đó để làm được.

Và để chắc chắn, nó lấy hết sức lắc mạnh cái bình.

Scott lại tiếp tục bóc băng dính. Qua từng lớp băng dính bóc ra cái lọ trở nên rõ hơn.

Sẽ thế nào nếu Glen đúng? Có lẽ mở bình ra là một sai lầm lớn.

Hai tay Scott run bắn lên khi bóc lớp băng dính cuối cùng ra.

Glen cảnh cáo:

- Nếu cậu mở ra mà nó vẫn còn trong đó thì chúng ta chết mất.

Scott biết điều đó. Nhưng nó phải mở cái bình ra để chắc rằng Mac đã mãi mãi biến mất khỏi đời nó.

Scott nín thở. Nhưng khi mở nắp ra, nó thở phào nhẹ nhõm.

Scott hào hứng hét lên:

- Glen! Thế là được rồi.

Glen cũng hét lên, bá lấy cổ Scott.

- Hoan hô. Thế là ta thoát khỏi Mac rồi.

Khoảng một phút, hai đứa ngồi trên giường, chăm chăm nhìn vào cái bình. Scott không thể tin được là cuối cùng chuyện này đã kết thúc. Nó không thể tin được cái còn lại cuối cùng của con quỷ lại chỉ là miếng pha lê đen.

Cuối cùng Glen phá tan sự im lặng:

- Chúng ta sẽ làm gì với nó đây?

Scott trả lời:

- Chẳng làm gì cả. Chúng ta sẽ không bao giờ lặp lại chuyện này nữa. Cho đến khi chúng ta chết Mac vẫn sẽ chỉ là một miếng pha lê. Và nó sẽ ở đây mãi mãi.

Scott tống cái bình vào góc trong của tủ quần áo.

Con khỉ lợn biết vậy, biết bơi cuối cùng đã biến mất khỏi đời chúng.

26.

- Đừng có mà nghĩ về nó.

- Đồng ý đi Glen. Cái này trông tuyệt lắm. - Scott cầu khẩn. Nó cắn chặt môi dưới.

Glen thậm chí không thèm liếc nhìn tờ quảng cáo Scott giở trước mũi nó. Nó nhìn chăm chăm vào bạn như thể Scott sắp điên đến nơi ý.

Scott chỉ tay vào trang quảng cáo cuối truyện cười, nói:

- Những con giun tuyệt vời. Chúng ta sẽ mua nó!

- Cậu điên à?

Scott chán nản. Nó không chịu thêm được nữa rồi.

Glen thở dài hỏi:

- Không đùa nữa. Cậu có đến hội chợ hay đi loăng quăng ở đâu không!

Scott quăng cuốn truyện cười lên giường.

- Ừ, ừ. Chúng ta sẽ cùng đi. Để tớ lấy cái áo khoác đã.

Mọi việc đã trở lại bình thường, Scott nghĩ khi đi vào phòng. Phòng chơi điện tử đã có chủ mới vì thế nó và Glen có thể đến đó chơi được.

Scott mở cửa tủ quần áo ra. Nó gào lên:

- Không... Không... Không...

Mọi thứ trong tủ quần áo không còn giống như ban sáng lúc nó rời nhà đi học nữa. Quần áo đã được treo gọn gàng, giày được đặt ngay ngắn trên sàn.

Còn cái bình thì không thấy đâu.

Glen hỏi dồn:

- Cái gì thế? Cái gì thế?

Scott bảo:

- Mẹ tớ đã dọn tủ quần áo của tớ.

Nó không phải nói thêm một lời nào Glen cũng hiểu được chính xác vấn đề là gì.

- Mẹ ơi! - Scott gọi khi nó và Glen chạy bổ xuống nhà dưới. - Mẹ ơi!

Mẹ trả lời:

- Mẹ ở trong bếp này.

Scott chạy xộc vào bếp, Glen chạy bên cạnh.

Scott cố gắng bình tĩnh hỏi:

- Mẹ... hôm nay mẹ đã dọn phòng hộ con à?

Và nó biết chắc câu trả lời là thế nào.

Mẹ cười:

- Con cũng biết để ý đấy chứ.

Mẹ vẫn lúi húi đổ cái gì đó vào máy rửa chén.

- Lần sau con nhớ dọn lấy nhé.

- Vâng ạ. - Nó trả lời như ý mẹ muốn để mẹ sẽ trả lời câu hỏi tiếp theo của nó.

- Khi mẹ dọn phòng. Mẹ có thấy cái bình trong tủ quần áo của con không?

Mẹ vừa đổ nước rửa chén vào máy vừa trả lời:

- Có. Con hãy giải thích cho mẹ tại sao cái bình đựng bánh lại ở trong tủ quần áo của con thế?

Scott lờ đi, hỏi một câu khác quan trọng hơn:

- Mẹ đã mở nó ra à?

Mẹ quay lại nhìn nó như thể nó đang mất trí, rồi mẹ đóng cửa máy rửa chén và nói:

- Ừ, mẹ có mở. Nhưng chẳng có gì cả.

Glen hỏi:

- Bác có chắc không ạ?

Mẹ trả lời:

- Chẳng có gì ngoài mấy mảnh vụn con con thôi. Mà các con hỏi thế làm gì?

Scott lại lờ đi. Nó hỏi tiếp:

- Và rồi mẹ làm gì với nó? Mẹ đã làm gì với cái bình rồi.

- Nó đang ở trong máy rửa chén. - Mẹ trả lời và nhấn nút bật máy.

- Không!!! - Scott và Glen đều hét lên.

Nhưng muộn quá rồi. Chúng nghe tiếng nước chảy vào máy.

- Hai đứa phải xem lại đầu óc thôi. - Mẹ quay người và đi ra khỏi bếp.

Scott và Glen đứng lặng kinh hoàng.

Chúng nhìn chăm chăm vào cái máy.

Chúng nhìn chăm chăm khi cái vuốt của con khỉ khổng lồ bắn ra khỏi máy rửa chén. Cái vuốt của con quỷ Mac.

Và lần này thì nó chẳng vấy tay, vấy chân gì cả...

-- Hết --

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>